

03SA7723 Kapsel 10

1977
GENEL SECIMI
RADYO
KONUSMALARI

TÜRKİYE İŞİ PARTİSİ

03 SA 7723 (10)

1977
GENEL SEÇİMİ
RADYO KONGRESİNİNİ

Başbakanlık Basımevi
1977 — A N K A R A

Behice BORAN

Genel Başkan

24 Mayıs 1977
Saat : 20.00 - 20.20

İşçiler, köylüler, emekçiler! Tüm yurtseverler, sözüm sizedir. Hep bildiğiniz gibi can güvenliğinin ülkenin bir numaralı meselesi haline getirildi. Can güvenliği, yaşama hakkı elbette bir insanın en başta gelen temel hakkıdır. Bir hükümet can güvenliğini sağlayamıyorsa, bu kendi başına o hükümeti mahkûm etmeye yeter. Ama neden silahlı saldırılar, cinayetler oluyor, neden bunlar önlenmiyor? Bu sorunun cevabını aramak, meselenin köküne inmek gerekir.

Oysa her biri tek başına iktidara aday olduğunu söyleyen Adalet Partisi ile Cumhuriyet Halk Partisi, bu işaret ettiğimiz, meselenin köküne inme işine hiç yanaşmadan, birbirlerini karşılıklı suçluyarak, saldırı ve cinayetleri seçim kampanyalarında oy toplama aracı olarak kullanıyorlar. Her ikisi de seçim kampanyalarını cinayetler üzerine oturtular. «Oyları bana verin, tek başıma iktidara geleyim, ülke güllük gülistanlık olur» diyorlar.

Kardeşler! Bilelim ki, mesele sadece bir oy meselesi değildir. Bu kahredici olaylar bugünkü toplum düzeninden, emperyalizme bağımlı bu geri kapitalist düzenden kaynaklanıyor. Bu düzen emperyalizmin büyük tekellerinin, yerli büyük sermaye sınıflarının, büyük patronların, tüccarların, büyük toprak sahiplerinin çıkarlarına işliyor. Onlar kârlarına kârlar ekleyip zenginliklerini artırıyorlar. On yıl önce en yoksulla en zengin arasındaki gelir farkı 1'e 20 bin iken, şimdi 1'e 30 bin olmuştur. İşçi, köylü, emekçi, dar gelirli yığınlar ise, havaî fişekler gibi yükselen fiyatlar, hayat pahalılığı, işsizlik, yarınından güvensizlik, yeni kuşakların eğitimi gibi sorunların ve daha binbir sıkıntının yükü altında bunalmış durumda. Seçimlerden sonra durumun daha da kötüleşeceği şimdiden belli. Seçim öncesinde oy toplama kaygısıyla yapılmamış bir takım zamlar, örneğin, devlet fabrikalarının ürettiği mallara ve petrole zamlar yapılması kaçınılmazdır. Büyük bir devaliasyon da geliyor.

Türk parasının değeri düşürülecektir. Hem yabancı dış kuruluşlar, hem de yerli büyük sermaye bunu istiyor. Zamlar ve paranın değerinin düşürülmesi demek, tüm fiyatların daha da hızlı yükselmesi, halk kitlelerinin geçim sıkıntısının daha da şiddetlenmesi demektir.

Bu durumu geniş halk kitleleri elbette gönül rızasıyla kabul edemezler; etmiyorlar ve etmeyeceklerdir. İşçi, köylü, kol ve kafa emekçisi kitleler gün günden bilinçleniyorlar, direniyorlar ve mücadele ediyorlar, tüm demokratik özgürlüklerini canları pahasına kullanarak. Sömürü düzeninin sürdürülmesi, sermaye sınıflarının çıkarlarının korunabilmesi için kitlelerin bu direnç ve mücadelesinin kırılması gerek. Bunun için, silahlı saldırılar ve cinayetler, bunun için demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlanması, serbestçe kullanılmaması. . .

On milyonların yoksulluğu sayesinde varlıklarına varlık, kârlarına kâr katabilenler; çalışanların pahalılık, işsizlik yükü altında ezilmesinden çıkarı olanlar bu durumun böyle sürüp gitmesini istedikleri için sokaklarda, meydanlarda cinayetler işlenmektedir. İşçilerin, emekçilerin, yurtseverlerin daha bilinçli, daha örgütlü, daha güçlü hale gelmemesi için demokratik kuruluşlara karşı baskı ve terör uygulanmaktadır. İşçileri, emekçileri tek bir bütün, sömürücüliğe ve emperyalizme karşı tek bir yumruk olmaktan alıkoymak için ırkçı, şoven milliyetçi, baskıcı bir politika izlenmektedir.

Tüm emekçi kitleler; demokratik, ilerici, yurtsever güçler baskı altına alınmak, sindirilmek, susturulmak istenmektedir. Seçimlere ilişkin olarak da, halka korku salmak, korku salarak oy toplayabilmektir amaçları.

Kardeşlerim, bu duruma, seçimler kendi başına bir çözüm değildir. Seçimler tek başına ne saldırıları durdurur, ne de diğer sorunları çözer. Yabancı ve yerli tekellerin, büyük sermayenin, büyük toprak sahiplerinin ekonomik gücünü kıracak köklü dönüşümlerin yapılması gerekir, bunlar yapılmadıkça baskı, saldırı ve cinayetler de, pahalılık, işsizlik, yoksulluk ve diğer toplumsal belâlar da sürüp gider.

Bu dönüşümlerin yapılmasını Adalet Partisinden beklemeyiz. Sermayenin has partisidir o. Bu düzen AP'nin temsil ettiği büyük sermaye sınıflarına yaradığı kadar, Demirel'in kendisine, kardeşlerine, yeğenlerine, diğer yakınlarına da yarıyor. Adalet Partisi bugünkü düzen ve gidışatla 2000 yılında «büyük Türkiye» yaratma

sevdasında. Bu ham hayalle kitlelerini oyalama çabasında. Bu düzen ve gidişle sermaye sınıflarının varlıkları büyüyebilir ama, «büyük Türkiye» filan gerçekleşmez. Demirel ve AP'si Türkiye'yi şimdiden tam iflâsa getirdi dayadı.

Milliyetçi Cephe koalisyonunun ikinci büyük ortağı Millî Selâmet Partisi'nin sözde «selâmet yolu» da geçit vermez bir yoldur. MSP de büyük sermaye ile, para babalarıyla işli dışlıdır. Millî Selâmet Partisi elinde tuttuğu önemli bakanlıkları bu içli dışlılığı geliştirmek yönünde kullanmıştır. Traktör, çimento, demir-çelik karaborsasından MSP sorumludur. Bu karaborsalar hem büyük sermaye kesimlerine, hem MSP yöneticilerine yaramıştır; onları Türkiye'nin büyük zenginleri haline getirmiştir.

«Büyük Sanayi Hamlesi» «her ile bir fabrika» vaadleri ve iki karışık çukurlara iki kürek harç koyup temel atma merasimleri de seçim öncesi oy avcılığı çabalarından başka bir şey değildir.

Türkeş ve Milliyetçi Hareket Partisi kitlelerin sosyalizme, yönmesini önleyebilmek için, kapitalizme de karşıyız diyorlar ve onları yani kitleleri yeni bir düzen diye sundukları «milliyetçi-toplumcu» yola çekmeye çalışmaktadır. Milliyetçi toplumculuk, bütün dünyanın bildiği gibi, faşizmin ikinci adıdır. Hitler de milliyetçi toplumcuydu. Bugün Türkeş'in MHP'si emperyalizmin işbirlikçisi büyük sermayenin ve onun partisi olan Adalet Partisi'nin vurucu gücüdür; baskıların, kanlı saldırıların, cinayetlerin ilk elden sorumlusudur. Büyük sermaye, egemenliğini ve gücünü sürdürebilmek için MHP'ye, komandolarına, ülkücülerine ve benzerlerine her zaman ihtiyaç duyacak ve onları kullanacaktır.

Düzen değişikliği isteyen Cumhuriyet Halk Partisidir. Ama onun «düzen değişikliği» diye önerdiklerinin hiç birisi kapitalist düzenin çerçevesi dışına çıkmıyor; sermaye sınıflarının ekonomik güç kaynaklarına dokunmuyor.

Oysa büyük sermayenin tekelleri, dış ticaret, bankalar ve sigortalar emekçi halk yararına devletleştirilmeden; büyük sermayenin ülke ekonomisini ve politikasını kontrol eden gücü kırılmaz; Halk Partisi'nin çok karşı çıkar görüldüğü, araçların vurguncu kârları, istifçilik, karaborsacılık önlenemez; kredilerin kooperatiflere, küçük ve orta üreticilere yönlendirilmesi sağlanamaz.

Kalkınmanın köyden başlayacağını durmadan vurgulayan Halk Partisi programının toprak reformuna ilişkin bölümünde, ancak «toprağı kendileri işlemeyenlerin» topraklarının kamulaştırılıp dağı-

tilmasını temel ilke kabul ediyor. Bu demektir ki, binlerce dönüm-
lük toprakları üzerinde büyük tarımsal işletmecilik yapan çiftlik sa-
hiplerinin toprakları kamulaştırılmayacak, topraksız köylüye dağı-
tılmayacak. Kısacası, CHP'nin kavlince büyük sermayenin ekonomik
gücüne dokunmaksızın «halk kesimi», «köy kentler» gibi hayali tasa-
rılarla «emekten yana hakça bir düzen» oluşturulacak, «halk ikti-
darı» gerçekleştirilecekmiş. Bu mümkün değildir. Dünyada bunun
bir örneği yoktur. CHP'nin önerileri, hem kurttan, hem kuzudan
yana olma politikasıdır. Olunamaz. Ya biri, ya öteki.

İşçi emekçi kardeşlerim, düzen değişikliği gerçekten zorunlu-
dur. Ama gerçek düzen değişikliği kapitalizmden sosyalizme geçi-
ştir. Ve sosyalizm bir hayal değildir. Bugün dünya nüfusunun üçte-
birinden fazlası sosyalist toplum düzenlerinde yaşamaktadırlar. Sos-
yalizme geçişin, sosyalizmi kurmanın ve geliştirmenin çeşitli aşama-
larında dırlar. Her ülkede sosyalizm, o ülkenin şartlarına göre ulu-
sal biçimler alarak, ama sosyalist özünü koruyarak gerçekleşmekte-
dir. Ancak sosyalist düzende tüm işçiler, köylüler, kol ve kafa emek-
çileri sömürüden, yoksulluktan, adaletsizliklerden kurtulabilmekte,
özgür ve eşit şartlarda refahlı, yarımından güvenli bir yaşama ka-
vaşabilmekte, tüm eğitim imkânlarından yararlanarak bilgili, yük-
sek kültürlü bir düzeye erişebilmektedirler. Ancak sosyalist düzen-
de çeşitli din ve mezhep toplulukları, ulusal topluluklar ve uluslar
özgür ve eşit şartlarda kardeşçe bir arada yaşayabilmektedirler. Ve
ancak tüm ülkeler sosyalist düzene geçtiğindedir ki, dünya barışı
sağlam temellere oturacak, savaşlar insanlık tarihinden silinecektir.

Milliyetçi cephe partilerinin körüklediği ve CHP'nin de katıl-
dığı komünizm düşmanlığı ticareti, aslında, sosyalist düzenin bu
gerçek yüzünü kitlelerden saklayabilmek içindir. Onları sosyalizmi
amaçlayan gerçek düzen değişikliği isteğinden geri tutmak ve bir
korku havası yartarak seçimlerde oy toplayabilmek içindir. Ama bu
gayretleri boşunadır, tarihin sosyalizme doğru akışını hiçbir güç
durduramaz.

Türkiye dünyanın kapitalizmden sosyalizme geçiş süreci için-
dedir. İşçi sınıfımızın bağımsız partisi olan Türkiye İşçi Partisi
Türkiye'de bu geçiş gerçekleştirme mücadelesi vermektedir.

Değerli kardeşlerim!

Şimdi seçim dönemindeyiz. Sermaye partileri seçmen kitlesi-
nin artık eskisi gibi gözü kapalı kendilerine oy vermediklerini görü-
yorlar. Oy toplayabilmek için sermaye partilerinin hepsi işçiden,

köylüden, emekçiden yana görünme çabasında ve bol vaadlerde bulunma yarışındadırlar.

Oysa şimdi halka bol bol vaadlerde bulunan bu partilerin hepsi yakınlıkları bugünkü durumdan sorumludurlar, çünkü geçmişte bu partilerin hepsi, ya parti olarak, ya da o zamanın bir partisinde yeralan politikacılar olarak iktidar sorumluluğunu taşımışlardır. AP'si, CHP'si, MSP'si ve diğerlerinin hepsi iktidarda oldular ve iktidarı paylaştılar. Bugünkü durum, birdenbire ortaya çıkmamıştır; geçmişte yapılanların, geçmişte izlenen politikaların sonucudur. Dün bugünü doğurmuştur. Şimdi ne yakınıyorlar? Şimdi vaad ettiklerini niçin o zaman yapmadılar?

Yalnızca sosyalistler, Türkiye İşçi Partililer dün de, bugün de oldum olası, sömürücü kapitalist düzene karşı çıkmışlar, yılmadan, yalpalamadan, kaytarmadan, işçinin, köylünün, emekçinin hak ve çıkarlarını; ulusal bağımsızlığı ve demokratik özgürlükleri savunmuşlardır. Demirel bunu itiraf etmek durumunda kalmıştır. CHP ile TİP'i kıyaslayan bir demecinde TİP'liler için, «Onlar 30-35 senedir aynı şeyleri söylerler, hapse girer çıkarlar yine aynı şeyleri söylerler» demiştir. Evet, biz sosyalistler, Türkiye İşçi Partililer, gün gelir hapse tükürür, işten atılırız, coplanır, kurşunlanırsınız ama halkı ezen bu sömürü düzenine karşı çıkmaktan, sosyalizm davasını savunmaktan, bu uğurda mücadele vermekten geri durmayız.

Yalnızca Türkiye İşçi Partisi, göğsünü gere gere, dobra dobra, «Ben işçi sınıfının partisiyim» diyor; başka hiç bir parti bunu demiyor. Yalnızca Türkiye İşçi Partisi, yoksul köylülerin, köylü kentli küçük üreticilerin, kol ve kafa emekçileriyle işçi sınıfıyla birlik olmasından, dayanışmasından; elbirliği ile sömürüden kurtulabileceklerinden söz ediyor ve bunu gerçekleştirmek uğruna mücadele veriyor. Başka hiç bir parti bunu yapmıyor.

Bir de partilerin iç paylarına bakalım. Partiler insanlardan oluşur. Türkiye İşçi Partisi kimlerden oluşuyor, öteki partiler kimlerden?

Türkiye İşçi Partisinin üyelerinin ve yöneticilerinin yarısı işçi, diğer yarısı da köy ve kent emekçisi, kol ve kafasıyla çalışanlar. Türkiye İşçi Partisinde büyük patron, büyük tüccar, büyük toprak ağası veya onların adamları olan kimse yok. Öbür partilerde ise durum tam tersi.

Milletvekili adaylarının da durumu aynı. Partimizin milletvekili adaylarından % 44'ü işçi, geri kalanı da köyden, kentten kol ve

kafa emekçisi. Milletvekili adayları içinde büyük patron, tüccar, ağa veya onların hısımları, adamları yok. Öbür partilerde ise sadece bunlar var ve de bir iki sendika ağası. Her biri onbinlerce lira ödeyerek o partilerin adayları olabildiler. Milletvekili adaylığı bir ticaret haline getirildi.

Bir an için düşünmek gerek: Patronların, tüccarların, ağaların, zenginlerin veya onların yakınlarının, adamlarının içinde yer aldığı, milletvekili olduğu partiler, neler vaad ederlerse etsinler, gerçekten işçinin, köylünün, emekçinin; dar gelirlinin ve yoksulun hak ve çıkarlarından yana işler yapabilirler mi, onlardan yana bir politika izleyebilirler mi? Hiç insan bindiği dalı kendi keser mi?

5 Haziran'da seçim var. Bu seçimde Türkiye İşçi Partisi mutlaka Millet Meclisine girecektir. İşçilerin, köylülerin, emekçilerin, sosyalistlerin, ilericilerin ve gerçekten demokrasi yanlısı olanların oyları, Türkiye İşçi Partisi'ne Meclis'in kapılarını açacaktır.

Türkiye İşçi Partisi henüz iktidara aday değildir. Ama bundan ötürü «oyum boşa gitmesin», «oylar bölünmesin» diye düşünüp başka bir partiye oy vermek temelden yanlış olur. Böyle yanlış bir düşünce ve davranışı yayma propagandası yapılıyor. Oysa, seçimler kendi başına bir çözüm değildir. Seçimlerde düğüm noktası, seçim sonucunda işçi, emekçi halk kitlelerinin Meclis'te gerçekten temsil edilip edilmeyeceğidir. Meclis'te işçi, köylü, emekçi kitleler; ilericiler, yurtsever, demokratik güçler işçi sınıfının bağımsız partisi aracılığıyla temsil olunmazlarsa; sermaye sınıflarının çeşitli partileri karşısına işçi, emekçi sınıf ve tabakaların partisi dikilmezse, Meclis çalışmalarını sermaye partilerinin karşılıklı çekişmelerine ve pazarlıklarına terk edilmiş olur. Ve sermaye partileri seçimden önce yaptıkları vaadleri kolayca unutmaya, savsaklama yoluna girerler. Bu durumu önleyebilmek, oluşacak iktidarı ve muhalefeti, demokratik özgürlükler, tam bağımsızlık, işçi ve emekçi kitlelerin hak ve çıkarları doğrultusunda etkileyebilmek, için Türkiye İşçi Partisi Millet Meclisine girmelidir ve girecektir. Türkiye İşçi Partisi, burjuva partilerinin büyük sermayeden yana, emekçi halk kitlelerine karşı izledikleri politikayı, önerdikleri ve giriştikleri işleri; emperyalizme verdikleri tavizleri gözler önüne sergilemek için Meclis'e girecektir. Türkiye İşçi Partisi, işçiler, köylüler, tüm emekçiler yararına teklifler getirmek ve bunun mücadelesini vermek için Meclis'e girecektir. Türkiye İşçi Partisi, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesini parlamento içinde de sürdürmek ve böylece mücadeleyi bu yapıyla da güçlendirmek için Meclis'e girecektir.

İşçiler, köylüler, emekçiler İşçi Yurtseverler oylarınızı bu anlayış, bu bilinç içinde vereceğinize inanıyorum.

Selam hepinize! Çark Başak'a selam!

Selam dünyanın ve Türkiye'nin aydınlık geleceğine!

Nispeti SARGIN

Genel Sekreter

23 Mayıs 1977

Sayı: 2133 - 1045

[The following text is extremely faint and largely illegible due to fading and bleed-through. It appears to be a letter or report.]

Das ist die erste Sitzung der Parteikonferenz, die im Jahre 1927 stattfand. Sie wurde am 1. März in Berlin abgehalten. Die Konferenz hatte die Aufgabe, die Arbeit der Partei für das Jahr 1927 zu planen und die wichtigsten Aufgaben zu bestimmen. Die Konferenz wurde von der Parteileitung geleitet und wurde von den Delegierten der verschiedenen Parteigruppen besucht.

Die Konferenz hat die Aufgabe, die Arbeit der Partei für das Jahr 1927 zu planen und die wichtigsten Aufgaben zu bestimmen. Die Konferenz wurde von der Parteileitung geleitet und wurde von den Delegierten der verschiedenen Parteigruppen besucht.

Die Konferenz hat die Aufgabe, die Arbeit der Partei für das Jahr 1927 zu planen und die wichtigsten Aufgaben zu bestimmen. Die Konferenz wurde von der Parteileitung geleitet und wurde von den Delegierten der verschiedenen Parteigruppen besucht.

Die Konferenz hat die Aufgabe, die Arbeit der Partei für das Jahr 1927 zu planen und die wichtigsten Aufgaben zu bestimmen. Die Konferenz wurde von der Parteileitung geleitet und wurde von den Delegierten der verschiedenen Parteigruppen besucht.

Nihat SARGIN

Genel Sekreter

25 Mayıs 1977

Saat : 20.35 - 20.45

«İşçiler, Köylüler, Emekçiler! Tüm Yurtseverler!

Bıçak kemiğe dayandı. Gün günden kötüye gidiyor.

Hızla yükselen fiyatlar, zaten geçinmeye yetmeyen ücretlerimiz her yıl yarısını alıp götürüyor. Pahalılık, büyük mücadelelerle kopardığımız ücret artışlarını silip süpürüyor.

Memur maaşları üç yılda ancak üçte bir artarken, fiyatlar iki katına çıktı.

Çalışma çağındaki onbeş milyonumuzun dört milyonu işsiz. Bir milyonumuz yurt dışında.

Okuma çağındaki yüzbinlerce çocuğumuz, hiç bir iş güvenesi, gelecek garantisi olmadan, boğaz tokluğuna en ağır işlerde çalıştırılıyor.

Kadın emekçilerimiz, emeğini yok pahasına patronlara kaptırıyor, kadın oldukları için bir kat daha sömürülüyor.

Maden ocaklarında, fabrikalarda, tezgâhlarda kötü çalışma şartları yüzünden her yıl ikiyüzbine yakın iş kazasında onbinlerceimiz hastalanıyor, yaralanıyor, sakatlanıyor, hayatını yitiriyor.

Köylerde toprağını ağalara, tefecilere kaptıranlarımızın sayısı çığ gibi büyüyor. Toprağını halâ yitirmeyenler ürünlerini yok pahasına satmak zorunda kalıyorlar, faiz baskısı altında her yıl daha da yoksullaşıyorlar.

Doğu ve Güneydoğu'da kaçak suçlu ve silah arama bahanesiyle ilân edilmemiş bir sıkıyönetim uygulanıyor. Irkçı, şoven baslıklar tırmandırılıyor.

Büyük işletmelerin rekabeti, pahalılık, borçluluk, küçük esnafı, zanaatkârı yıkıma sürüklüyor. Son on yılda her üç zanaatkârdan biri iflâs etti. Küçük esnaf da öyle.

İşçiler, emekçiler!

İşsizlik, pahalılık, yoksulluk ve tüm öteki güçlüklerimiz alnımızın yazısı değildir. Aydınlığa çıkmak elimizdedir. Sorumluları tanır, gücümüzü birleştirirsek aşamayacağımız engel yoktur.

İçinde bulunduğumuz durumun sorumluları, emperyalizmle elele vererek bütün emekçileri acımasız bir sömürü çarkı altında ezen büyük patronlar, büyük tüccarlar büyük toprak sahipleridir.

Emekçi halkımız pahalılıktan kırılırken, en büyük yetmiş şirketin toplam kârları son iki yılda yarı yarıya arttı.

En büyük yüz firmanın satışları altı kat yükseldi, anonim şirket sayısı dokuz kat arttı.

En büyük üç bankanın kârları iki katına çıktı.

En büyük yüzelli ithalâtçının her birinin yıllık ortalama kârı kırk milyon lirayı geçti.

Banka kredilerinin yüzde yetmiş büyük sermaye kuruluşlarına, sadece yüzde üçü esnaf ve zanaatkâra ödeniyor.

Bir yılda yaratılan toplam gelirin üçte birinden azını alan işçi ve memurlar, vergilerin yüzde seksenini ödüyorlar. Buna karşılık patronlar bir yılda en az altmışsekiz milyar lira vergi kaçınıyor.

On yıldan az bir zamanda topraksız köylülerin sayısı üç kat artarken, bin dönümden çok toprağı olanlar, topraklarını yarı yarıya büyüttüler.

Az topraklı köylüler tefecilerin baskı ve sömürüsü altında ezilirken, hemen hiç vergi ödemeyen büyük toprak sahiplerine «tarımsal üretimin desteklenmesi» bahanesiyle milyarlarca lira aktarılıyor.

Bu kapitalist düzeni yaşatabilmek için ülkemiz emperyalist ülkelerle yüzirmi milyar lira borçlandırıldı. Paramız her geçen gün değer kaybediyor.

Yerli büyük sermaye, Amerikan, Alman, Japon, Fransız emperyalist şirketleriyle yeni anlaşmalar yaparak, onlarla birlikte işçi ve emekçileri daha yoğun bir biçimde sömürgecinin yollarını arıyor.

Büyük sermayenin ve büyük toprak sahiplerinin tüm emekçileri ezen, sömüren bu gücü, emperyalizmin yurdumuz üzerindeki baskı ve kontrolüyle besleniyor.

Ülkemiz, NATO'ya ve CENTO'ya, emperyalist dünya sistemine bağlanmak, büyük sermaye ve büyük toprak sahiplerini güçlendirmek ve işçilerin, emekçilerin mücadelesini engellemek için sokuldu.

Topraklarımız üzerindeki Amerikan atom üstleri, casusluk tesisleri, ülkemizi, komşularımıza karşı bir saldırı üssü haline getirmek ve sosyalist ülkeleri, İsrail işgaline karşı dövuşen Arap halklarını tehdit etmek için kuruldu.

Emperyalizme daha çok bağlanmak için, ülkemiz Ortak Pazar cenderesine sokuldu; yeraltı zenginliklerini emperyalizmden koruma mücadelesi veren halklara karşı kurulmuş, «Ekonomik NATO» da denilen Enerji Ajansı'na üye yapıldı.

İşçiler, emekçiler!

Emperyalizmle, büyük sermayeyle ve büyük toprak sahipleriyle bizleri, tüm emekçileri, uzlaşmaz çıkarlarımız karşı karşıya getiriyor. Uzlaşmaz çıkar aykırılıkları, uzlaşmaz bir mücadeleye dönüştüyor.

Emperyalizm ve yerli işbirlikçileri, kârlarını, sömürülerini, baskılarını daha da artırmak çabasında. Bunun için, emperyalist boyunduruğa karşı, sermayenin kulluğuna karşı hiç bir sesin yükselmediği; sömürünün pahalılığın, yoksulluğun, baskının alabildiğine ağırlaştığı faşist bir rejim tezgâhlarının peşindeler. 12 Mart muhtırası bunun için verilmişti. Milliyetçi Cephe bunun için kuruldu.

İki yıldır fabrikalarda, meydanlarda, yüzlerce sosyalistin, yurtseverin kanı akıtılıyor. Sendikalar, demokratik kuruluşlar saldırılara uğruyor. İşçiler, memurlar işlerinden atılıyor, sürülüyor. Okullar, yurtlar, işyerleri faşist sürülerin barınağı haline getiriliyor.

Bu bizi şaşırtmıyor, paniğe düşürmüyor. Halkımızın çıkarlarına temelden düşman olanların, ellerinden geldiği sürece, baskı ve zulümle karşımıza dikileceklerini biliyoruz. Bağımsızlığın, demokrasinin, sosyalizmin yolu engellerle doludur. Bize düşen, mücadelenin kurallarını öğrenmek, bu mücadeleye bilinçli, örgütlü olarak katılmaktır.

Sömürüden ve baskıdan tek tek kurtuluş yolu yoktur, bütün emekçiler birlikte kurtulacaktır.

Kendisiyle birlikte bütün çalışanları kurtaracak güç işçi sınıfıdır. Kurtuluşun yolu, tüm emekçilerin işçi sınıfı etrafında birleşmesidir.

İşçiler, emekçiler! Tüm Yurtseverler!

Güncel görevimiz, emperyalizm ve tüm gerici güçlerin faşist dikta planını bozmaktır.

Güncel görevimiz, işçilere, emekçilere, gençlere kurşun sıkan eli kırmaktır.

Güncel görevimiz, grev, sendika hakkımızı korumak ve daha milyonlarcamız için bu hakları elde etmek ve genişletmektir. Genel grev, dayanışma grevi hakkımızı kazanmaktır.

Güncel görevimiz, faşist ve gerici güçlere karşı, demokratik toplumsal muhalefeti sürekli olarak yaygınlaştırıp güçlendirmektir.

Demokrasi mücadelesi, emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin halka düşman gücünü kırmadan başarıya ulaşamaz.

Demokrasi için mücadele, çeşitli güçleri yanyana getiriyor. Onların iş ve eylem birliğiyle güçleniyor.

Hepimiz gücün birlikten doğduğunu biliyoruz. Ancak demokrasi için mücadele eden öteki güçlerle işbirliği ve dayanışmayı kurup, geliştirmeye çalışırken, işçilerin emekçilerin mücadele bayrağını burjuva partilerine teslim etmeyeceğiz.

Unutmayacağız ki, sosyalizm bayrağını yüksekte tutmadıkça demokrasi bayrağı da yükselemez.

Türkiye İşçi Partisi, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin bütünlüğünü bilenlerin, sömürsüz bir toplum hedefinden şaşmayanların partisidir.

Türkiye İşçi Partisi'nin gelişip güçlenmesini, zorla, baskıyla durduramayanlar; yalan, iftira yoluna başvuruyorlar. Türkiye İşçi Partisi'nin uğrunda mücadele verdiği toplum düzenini kötülemeye çalışıyorlar. Sosyalizmi bir «tehlîke» gibi göstererek, işçileri, emekçileri sosyalizmden uzak tutmaya çalışıyorlar.

Aramıza salmaya çalıştıkları korku, kendi korkularıdır.

Sosyalizm, devletin gücünün işçi ve emekçi sınıfların elinde, sömürüye karşı kullanıldığı düzendir.

Sosyalizm, bütün emekçilerin inançlarında sınırsız özgür olduğu, fakat kimsenin insanın insana düşmanlığı, ırkçılığı, şerefsizliği yaymadığı düzendir. Bütün insanların, bilimin imkânlarından yararlanabildiği düzendir.

Sosyalizm korkusunu yaymaya çalışanların korkusu da bundandır.

Sosyalizm, işçi ve emekçiler için demokrasi ve özgürlüğün sözde kalmadığı, gerçekten uygulanması şart ve imkânlarının yaratıldığı düzendir.

Sosyalizm, üretimin işçi ve emekçiler yararına, merkezi bir plan çerçevesinde en hızlı bir şekilde geliştirildiği düzendir. Gerillikten ve bağımlılıktan kurtuluştur.

Sosyalizm korkusu yaratanların korkusu da bundandır.

Bütün dünyada olduğu gibi, Türkiye'de de egemen sınıflar, uluslararası dayanışmanın, işçi ve emekçilerin mücadelesine kattığı güçten korkuyorlar. Kendilerinin milliyetçilik maskesi altında işçi ve emekçi sınıflara karşı emperyalizmle kurdukları işbirliğinin, ulusal bağımsızlık ve egemenlikten, ulusal çıkarlardan verdikleri tavizlerin açığa çıkmasından korkuyorlar.

İşçi sınıfı ise, tüm sömürülen, ezilen kitlelerin; demokratik hak ve özgürlüklerin, ulusal bağımsızlık ve çıkarların, güçlü, tutarlı, yılmaz savunucusudur. İşçi sınıfı gerçek yurtseverdir.

Sosyalizm korkusu yaratanların korkusu da budur.

İşçiler, köylüler, emekçiler! Tüm yurtseverler!

Emperyalizmin, büyük sermayenin, büyük toprak sahiplerinin tahakkümüne karşı, demokratik haklarımızı koruyup geliştirmek için verdiğimiz mücadelede önemli bir adımın eşliğindeyiz.

Türkiye İşçi Partisi, işçi ve emekçilerin, ilerici gençliğin, emperyalizme ve faşizme karşı saf tutan bütün toplum kesimlerinin yürüttüğü mücadelenin, demokratik toplumsal muhalefetin güçlenmesini sağlamak için seçimlere katılmaktadır.

Türkiye İşçi Partisi, Meclisi, burjuva partilerinin karşılıklı pazarlık alanı olmaktan çıkarmak için, içyüzlerini, işçi ve emekçilere karşı politikalarını sergilemek için seçimlere katılmaktadır.

Türkiye İşçi Partisi, işçi ve emekçilerin fabrikalarda, tarlalarda, miting meydanlarında verdiği mücadeleleri, Meclis'teki mücadelesiyle güçlendirmek için, kitlelere yılmılık aşılama çabalarını etkisizleştirmek, emperyalizmin ve faşizmin karşısına dikilen kararlı safları güçlendirmek için seçimlere katılmaktadır.

Seçimlerde Türkiye İşçi Partisi'nin mücadele hedefleri etrafında birleşmemiz, emperyalizm ve faşizme karşı, büyük sermaye ve büyük toprak sahipleri tahakkümüne karşı mücadelede önemli bir adım olacaktır.

Bu adımı atacağız.

Seçim gününe kadar, Türkiye İşçi Partisi'nin mücadele hedeflerine yeni onbinlerce, yüzbinlerce taraftar kazanacağız!

Cuma günü Ankara'da Tandoğan'da, Cumartesi İstanbul'da Taksim'deki mitinglerimizde bir araya geleceğiz.

Emperyalizmin, faşizmin, sömürünün güçlerini gerileteceğiz!
Seçim günü oylarımızı Türkiye İşçi Partisi'nde birleştireceğiz!

«Sosyalizm bayrağını Meclise dikeceğiz!»

Yalçın KÜÇÜK

Milletvekili Adayı

26 Mayıs 1977
Saat : 20.20 - 20.30

«İşçiler - Emekçiler, Arkadaşlarım!

Bu seçimde iki taraf var. Bir tarafta, işçiler, emekçiler, yoksul köylüler, dar gelirli memur, küçük esnaf ve zanaatkar var. Bu tarafta Türkiye İşçi Partisi var. Karşı tarafta, emperyalizme bağımlı büyük sanayiciler, büyük tüccarlar, bankerler, büyük toprak sahipleri, tüm sermayedarlar var. Karşı tarafta yedi sermaye partisi var. Bu seçim iki taraf arasında yapılıyor. İşçi sınıfı ve müttefiki emekçilerin partisi, Türkiye İşçi Partisi ile sermayenin yedi partisi arasında yapılıyor. Emek-sermaye çelişkisi, Türkiye İşçi Partisi ile yedi sermaye partisi arasındaki mücadele olarak ortaya çıkıyor.

Yedi sermaye partisi işçi ve emekçiden söz ediyor. Buna mecburlar. Çünkü halkımızın çok büyük bölümünü sömürülen, ezilen, ırkçı şoven baskılara layık görülen işçi ve emekçiler meydana getiriyor. Tamamı bir avuç olan tüm sermayedarlar oylarını birleştirirler, ancak bir grup kurarlar. Bu yüzden sermaye partileri, meclise hakim olmak için, işçi ve emekçilerin, yoksul köylülerin oylarını kemirerek bölmek için; bölerek sermaye partilerinde toplamak için işçiden, emekçiden söz etmeye mecburlar. Türkiye İşçi Partisi, bu hesapları bozmak için görev başında, seçimlere giriyor

Yıllardır, büyük toprak sahipleri vergi ödemiyor. Büyük toprak sahipleri, çeşitli sermaye partileri aracılığıyla, meclisi doldurdıkları için vergi ödemiyor. Türkiye'de gelir vergisinin üçte ikisini işçi ve memurlar ödüyor. Sanayiciler, tüccarlar, bir yılda 68 milyar vergi kaçırıyor. 68 milyar, işçi ve memurların bir yılda ödedikleri vergiye eşit. Toprak ağası ödemiyor; tüccar, sanayici kaçırarak ödemiyor, bütün vergi yükü işçi ve memurların omuzlarına bindiriliyor.

İşçiler, emekçiler, Arkadaşlarım,

Yedi sermaye partisi «vergi almayacağız» diye yarışıyor. İki yılda bir hayat pahalılığını katlamak için yarışıyorlar. Toplu söz-

leşmeler ve mahdut katsayı artışları ile sözde ücret ve maaş artışları, daha yüksek oranlarda vergilenecek budandığı için, «vergi almayacağız» diyorlar. Türkiye İşçi Partisi, «vergi alınmalıdır» diyor. İşçi ve memurun vergi ödeyecek takatı kalmamıştır. Türkiye İşçi Partisi, sermaye sınıfının vergileri arttırılmalıdır, işçi ve memurun vergisi azaltılmalıdır, diyor. Sermaye sınıfının vergisi arttırılmalıdır, diyor. Sermaye sınıfının vergisi arttırılmadan, işçi ve emekçinin vergisi azaltılamaz. Sermaye sınıfının vergisi arttırılmadan, fiyatların katlanması durdurulamaz. Sermaye sınıfları, hızlı fiyat artışlarıyla, işçi ve emekçileri daha çok sömürenin yolunu buldular. Enflasyon durdurulmadan cinayetler durdurulamaz. Cinayetleri durduracağını iddia edenler, enflasyon ve sömürüyü nasıl durduracağını açıklamak zorundadırlar. Biri olmadan, diğeri olamaz.

İşçiler, Emekçiler, Arkadaşlarım,

Türkiye İşçi Partisi, sıkılan her kurşun, emperyalizmin, büyük sermayenin namlusundan çıkıyor, diyor. Emperyalizmin, büyük sermayenin namlusu her yere uzanıyor. Mecliste, devlette musluk başlarında onların adamları var. Bütün imkanları bir avuç sermayedar için kullanıyorlar. Koç, Sabancı, Narin, Eczacıbaşı için kullanıyorlar. Devleti kendileri için işletiyorlar. İşlerine gelmeyince devleti durduruyorlar.

Devlet Planına ve Programa koydular. Lastik için yeni fabrikayı devlet kuruluşu Petkim'in yapmasını programa koydular.

Halkçılar, Adaletçiler, Selametçiler imzaladı. Ama imzaladıklarını da yerine getirmediler. Çünkü üç emperyalist tekelin, Good-year, Pirelli ve Uniroyal'in Türkiye'deki ortağı Vehbi Koç. Koç, devlet fabrikasına karşı çıktı. Sabancı da karşı çıktı. Sabancı da Japonlarla anlaşıp lastik fabrikası kurmaya hazırlandı. Devlet lastik fabrikası kuramadı. Koç, fabrikalarını büyütme izni aldı. Sabancı yatırıma başladı. Bu arada lastik karaborsaya düştü. Karaborsadan, emperyalist tekellerin ortağı Koç ile fabrikası kuruluncaya kadar ithalatı üzerine alan Sabancı kazandı. Şöför esnaf ve tüm halkımız kaybetti. Sermayenin üç partisi CHP, AP ve MSP, bile bile halkımızın kaybetmesini, namlı parababalarının kârlarına kâr katmalarını sağladı. Şimdi de kalkıp halktan söz ediyorlar.

Kaliteli çelik yapımını da programa bağlayıp altına imza attılar. Fakat CHP, AP, MSP bu işi de devletin yapmasını önledi. Sonradan aynı fabrikayı, bir Amerikan firmasıyla anlaşarak Vehbi Koç ve Turgut Özal'a kurdurdular. Turgut Özal, MSP liderlerinden

Korkut Özal'ın kardeşi ve şimdi MSP adayıdır. Bir memur olan Özal, Ecevit hükümetinden başlayarak demir kralı oldu. Türkiye'nin zengin iş adamlarına, Amerika'ya ortak olacak duruma geldi. Şimdi daha da zengin olacak. Halkımızın dini inançlarını sömüren Selametçilerin dinle, imanla ilgisi bu kadardır. MSP yöneticilerinin imanla ilgisi, hızla artan servetlerinin yeşil mürekkeple tutmaktan ibarettir.

İşçiler, Emekçiler, Arkadaşlarım,

Türkiye'de küçük bir azınlığın istemediği hiçbir iş yapılmıyor. Sermaye partileri bunların sözünden çıkmıyor. Ecevit, koalisyonunu bozarken yine yanıldı. Erken seçimi çıkaracağını sandı. Koçlar, Eczacıbaşılar, Sabancılar, Yaşarlar, Narinler «hayır» dediler. Dedikleri oldu.

1977 yılına gelince aynı küçük azınlık Haziran'da seçim istediler. Bunlar isteyince «erken seçim için bile AP'ye el uzatmam» diyen Ecevit, söylediklerini geri aldı. Demirel ile birleşti. Bir Fırına Oreparyonu ile hemen Haziran seçimini kararlaştırdılar. Bir avuç parababasının «hayır» dediği zaman seçim olmadı. «Evet» dedikleri zaman Ecevit ile Demirel birleşti. Şimdi ikisi de çıkıp Türkiye'yi yöneten «büyük» parti olduklarını söylüyorlar. Kendilerini ve halkımızı aldatmasınlar: Türkiye'yi yönetenler bir avuç sermayedardır.

Arkadaşlarım,

Başkanlığında, bunu izleyen başarısız erken seçim döneminde Ecevit, iç ve dış sermaye çevrelerinin gücünü bir kez daha gördü. Bu gücü kırmaktansa iç ve dış sermayeye daha yaklaşmayı, bunlara güvence vermeyi tercih etti. CHP içinde tasfiyeler başladı. Sermayenin has adamları öne çıktı. Programından iç ve dış sermayeyi endişelendiren bütün hükümleri çıkardı. Ve sonunda Koç, «benim için AP ile CHP arasında fark yok» dedi. CHP, iç ve dış sermaye ile bağlarını güçlendirerek AP ye benzedi. Büyük sermayedarlar için CHP ile AP arasında fark kalmadı.

CHP'yi bu hale getirenler utansınlar. Ancak utanmakla iş bitmiyor. Bu yüzden bu seçimlerle mücadele bitmiyor. Bu yüzden İşçi Partisi, «tek başına seçimler kurtuluş değildir» diyor. İşçiler, Emekçiler için bu seçimler kurtuluş değildir. İşçiler ve emekçiler için kurtuluş sosyalizmdir. Kurtuluş sosyalizm için mücadele etmektir. Kurtuluş, Koçların, Sabancıların, Narinlerin, büyük serma-

yedar ve toprak ağalarının güçlerini kırmak için mücadele etmektedir. Türkiye İşçi Partisi, bunun mücadelesini yapıyor. Daha önce yaptığı gibi bu mücadeleyi Mecliste de yapacak; meclise girecek. Soyguncuların soygunlarını yüzlerine vurmaya devam edecek.

İşçiler, Emekçiler, Arkadaşlarım,

Yedi sermaye partisi, vaad yarışına girdi. Hepsi «gecekondularını yıktırmayacağız» diyorlar. Yıkamazlar. Gecekondularını yıkmak, sermaye sınıfının intiharı demektir. Bugün 3 milyon emekçi gecekonduda yaşıyor. Fabrikaları bunlar çalıştırıyor, işyerlerini bunlar işletiyor. Gecekondularını yıkıp da bu 3 milyonun denize mi dökülecekler? Vaad etseler de etmeseler de gecekonduya dokunamazlar. Sönmürmek için 3 milyon emekçiye mahkumdurlar.

Bu meselenin bir yüzüdür. Diğer yüzü daha önemlidir. İnsanlar doğarken, bir kısmı gecekonduya, bir kısmı lüks konutlara diye ikiye ayrılmazlar. Gecekondu, Türkiye kapitalizminin bir türüdür. Emekçi için gecekonduda yaşamak bir tercih, bir zevk meselesi değildir. İşçi ve emekçi, ücretler düşük; konut kiralaları yüksek olduğu için gecekonduya mahkum edilmektedir. Yoksul köylü, geliri düşük olduğu için köylerde izbelerde yaşamaya mahkum edilmektedir. Fakat, gecekondu ve izbelerde yaşamak kader değildir. Ücretleri düşük tutan da, kiralaları yükselten de sermaye sınıfı, sermaye partileri ve hükümetleridir.

Gecekondu ve izbelerde yaşamak kader değildir. İşçi sınıfı ve emekçiler kaderlerini ellerine alacaktır. İşçi sınıfı ve emekçilerin iktidara geldikleri her ülkede sömürü sona ermiştir; kaderler değişmiştir. Sosyalizde, kentlerde gecekondu, köylerde izbe yoktur. Yedi sermaye partisi emekçiyi, gecekonduya mahkum etmenin çığırkanlıklarını yaparken, Türkiye İşçi Partisi, gecekondu ve izbeyi doğuran sömürüye son vermek için mücadele etmektedir. Bu mücadeleyi başarıya ulaştıracaktır. Türkiye'de gecekonduyu tarihe gönderen, sosyalizmi kurarken, gecekondu ve izbenin sorumluları Koçlara, Sabancılara, Narinlere, CHP'nin liste başlarına getirdiği toprak ağalarına da yağmur akıtmayan altında kaloriferi olan bir dam sağlayacaktır.

İşçiler ve emekçiler, sermaye partilerinden sömürünün artması ve sıkıntıların çoğalmasından başka birşey bekleyemezler. İşçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşu kendi elindedir. Kendi partisi olan Türkiye İşçi Partisi etrafında, Meclis içinde ve dışında sürdü-

receği mücadelededir. Bir gözü sermayede, bir gözü emekçi oylarında olanlar, işçi ve emekçilerin çıkarlarını koruyamazlar. Muhalefet bile olamazlar. CHP'nin bir gözü sermayede, bir gözü emekçi oylarında olduğu için MC'ye karşı mücadele edemedi. Kararsız Kasım gibi» şöyle mi yapsam, böyle mi yapsam?» deyip durdu. MC nin zulmünün artmasının seyircisi oldu. Kararsız Kasım gibi MC nin kazdığı tüm çukurlara düştü. İlerici sendikal örgütleri dar boğazlara sürükledi. Öğretmen, memur, teknik eleman örgütlerine sırt çevirdi. En sonunda çareyi ve umudunu MC hükümetinin cınayetleriyle, seçimlere gitmede buldu.

İşçiler, Emekçiler,

Kurtuluş ellerinizdedir. Kurtuluş çark-başaktadır.

Gücümüzü çark-başak'ta toplayalım. Behice Boran yarın 14.00 de Tandoğan'da, Cumartesi İstanbul'da Taksim'de konuşuyor. Gücümüzü birleştirelim. Yarın bugünden kurulur.

Selam, Türkiye'nin aydınlık yarınlarına!

Selim MAHMUTOĞLU

Merkez Yönetim Kurulu Üyesi

27 Mayıs 1977
Saat : 20.05 - 20.15

İşçi ve Emekçi arkadaşlar, sizlere sesleniyorum.

Bütün güzellikleri biz yaratıyor, biz üretiyoruz. En çok çalışan yorulan da biziz. Ürettiğimiz mallar, çıkardığımız iş, gün gün den artıyor. Ama, bundan yararlanan biz değiliz.

Ücretlerimiz, yaptığımız işe, yarattığımız değere göre, çok düşük.

Üstelik, hergün fiyatların hızla artması, elimize geçen parayı silip süpürüyor.

Canımız, kanımız pahasına elde ettiğimiz zamlar, kısa zamanda havaya gidiyor.

Çalışma çağındaki her üç yurttaşımızdan biri, işsiz.

İş bulmak için, yabancı ülkelere gitmek zorunda kalanların sayısı 1 milyonu aşiyor.

Fiyatları artırmak için üretimi kısan patronlar, yüzbinlerce emekçiye iş yapısını kapıyorlar.

Fabrikaların kapısında, iş bulabilmek için bekleyen kardeşlerimiz, patronlarca, fabrikaların içinde çalışanları, daha düşük ücretlere razı edebilmek için kullanıyor.

Çalışanların yarısından fazlası, sendika ve toplu sözleşme haklarından yararlanamıyor. Sigortasız, insan sağlığına bütünüyle aykırı şartlar içinde çalıştırılıyor.

Tarım işçileri ise, bu haklardan tamamen yoksun durumda.

Kötü çalışma şartları yüzünden maden ocaklarında, fabrikalarda, tezgahlarda, her yıl, ikiyüzbine yakın iş kazasında, onbinlercemiz hastalanıyor, yaralanıyor, her yıl sayıları 1000'i aşkın arkadaşımız hayatını yitiriyor.

İşçi emekçi arkadaşlarım,

Biz çalışanlar bu durumda iken, bizi ücret karşılığı çalıştıranlar, yani patronlar, parababaları ne alemde? Bir de onlara bakalım.

Kendilerinin açıkladığı rakamlara göre en büyük yetmiş şirketin kârı son iki yılda yarı yarıya arttı. İş Bankası, Yapı ve Kredi Bankası ve Akbank'ın kârları iki katına ulaştı. Bu üç bankanın öteki şirketlerdeki hisseleri ise, 3 milyar lirayı geçti.

Holdinglein en büyüğü Koç Holding, bundan on yıl önce, yılda 32 milyon lira kazanırken, geçen yıl sekiz misli daha fazla, tam 247 milyon lira kazandığını açıkladı.

Eczacıbaşı'nın yalnız üç fabrikası bu yıl vergi beyannamelerinde 100 milyon lira kâr gösterdi.

Yabancı sermayeli bir yığın şirket, ülkemize yaptıkları yatırımların çok daha fazlasını her yıl devletin gözü önünde kendi ülkelerine götürüyorlar.

İşçi, emekçi arkadaşlar,

Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Gerçekler ortada. Uçurum gün günden daha da derinleşiyor. İşçi, emekçi kitleler ile kapitalistler arasındaki durum, ülkemizdeki durum bu.

Bütün yaratılanların, üretilenlerin kaymağını bir avuç parababası topluyor.

Öyle bir gidiş ki, zengin daha zengin, yoksul daha yoksul oluyor.

Kardeşler,

Şimdi seçim dönemindeyiz. Ülkemizi bugüne kadar yöneten, sermayenin değişik isimli ve işaretli partileri, gene işsizlikten, yoksulluktan, pahalılıktan söz edip, bol bol vaadlerde bulunuyorlar. Üstelik, bugünkü durumdan, onlar da yakınıyorlar.

İşçi ve emekçi halkımızdan oy alabilmek için, bir bölümü, «işçileri fabrikaya ortak edeceğiz», «işçi haklarının teminatı biziz» derken, diğer bir bölümü de, «işçilere bugünkü hakları biz verdik, bundan sonra da biz veririz» demektedirler.

Oysa ki, bunları söyleyenler, AP'si, CHP'si, MSP'si ve ötekilerinin hepsi, şu yada bu şekilde iktidar oldular veya iktidarı paylaştılar.

Ülkeyi, bugünkü duruma bir değil, onlar getirdiler. Şimdi niye yakınıyorlar? Şimdi vaad ettiklerini o zaman niçin yapmadılar?

15-16 Haziran'da, 16 Eylül'de sendikal özgürlükler için, demokrasi için verdiğimiz mücadelede arkadaşlarımızı kurşunlayıp

yaralayan, katleden, hapseden AP ve diğer gerici sermaye partileri değil midir?

Kardeşlerimizi kara listelere alıp işten atan, açlığa mahkum eden patronların dayandığı iktidar AP ve diğer gerici partilerin iktidarı değil midir?

Grevlerimizi erteleyen, yasaklayan, patronları mücadelemizi bastırmak için milyarlık fonlar kurmaya teşvik eden, onlara arka çıkarak yasaklayamadığı grevlerin, direnişlerin bunca uzun sürmesine yol açan AP ve diğer gerici sermaye partileri değil midir?

İşçi sınıfının uluslararası birlik dayanışma ve mücadele günü şanlı 1 Mayıs'ımızı sol görünümü ajanları da kullanarak kana bulanayan, başta AP olmak üzere MC partileri değil midir?

İşçi sınıfımızın yüzüylü aşan mücadelesinin sonucu olarak, 1961 Anayasa'sına koydurduğu özgür toplu sözleşme ve grev hakkını, çıkardığı 274-275 sayılı Kanunlarla sınırlandırıp, törpüleyen, bu dayanan Cumhuriyet Halk Partisi değil midir?

Grev hakkını, sadece toplu sözleşme düzenine bağlayıp, dayanışma ve genel grev hakkını, daha o tarihte engellemek için en büyük çabayı sarfeden bu partinin o günkü Çalışma Bakanı, bugünkü Genel Başkanı değil midir?

İş Kanununun 13. ve 17. maddeleriyle patronlara dilediği işçiyi işten çıkarma yetkisini verip, sendikalaşmayı da, patron yanlısı sarı sendikalardan kurtulmayı da engelleyen bu yasayı, bu şekilde çıkararak CHP değil midir?

Ne sermayenin has partisi AP'ye ve öteki gerici partilere, ne de bir gözü işçi ve emekçilerin oylarında, öteki gözü patronlarda olan CHP'ye verecek bir tek oyumuz yok. Soracak hesabımız var.

İşçi arkadaşlar,

Biz çok iyi biliyoruz ki, sermaye sınıfı iktidarlara, işçi ve emekçilere hiç bir hakkı, hiç bir özgürlüğü kendiliklerinden vermezler.

Patronların, tüccarların, toprak ağalarının, onların vekillerinin, danışmanlarının yer aldığı, milletvekili olduğu partiler, bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da köstek olup, bizi yolumuzdan saptırmak için, ellerinden geleni yapacaklardır. Bunu yapmak zorundadırlar. Çünkü onlar, bu düzeni, kapitalizmi savunuyorlar. Savunduklarını ve kapitalizmin dışına çıkmayacaklarını, açıkça söylüyorlar.

Oysa ki biz işçiler, köylüler, tüm emekçiler, bizi sömüren bu düzene karşı, kapitalizme karşı mücadele veriyoruz.

Arkadaşlar,

Biz işçiler, yüzlerce, binlerce kişi bir arada çalışıyoruz. Fabrika hayatından gelen bir disiplinimiz var. Tüm üretilenlerin, kendi ellerimizden çıktığının bilincindeyiz. Çalışma ve yaşama koşullarımızın benzerliği, sınıf dayanışmamızı kolaylaştırıyor. Sınıfımızın bilimi, sosyalizm yolumuzu aydınlatıyor. Bütün bunlar, bizi toplumun en dinamik, örgütlü, ve öncü gücü yapıyor.

Sendika hakkımızı, toplu sözleşme ve grev hakkımızı ve diğer tüm haklarımızı bu güçle, söke söke aldık. Bu, bundan sonra da böyle olacak. Bizi, sermayenin partileri kurtarmayacak. Bizi biz kurtaracağız. İşçi sınıfımızın örgütlü, politik mücadelesi kurtaracak.

İşçi sınıfımızın partisi, Türkiye İşçi Partisi, Partimiz, bu, zor ama onurlu mücadeleyi taviz vermeksizin sürdürüyor, sürdürecektir.

Hem de her türlü baskıya, işkenceye, hapse atılmaya, kurşunlanıp katledilmeye rağmen.

İşçi, emekçi arkadaşlarım,

Biz işçiler, daha yüksek ücretler, daha iyi çalışma şartları, iş güvenliği ve öteki ekonomik-demokratik taleplerimiz için sendikalarda örgütleniriz. Sendika hakkı olmayanlarımız ise, bu hakkı elde etmek için mücadele ederler.

Sendikalar bizimdir. Aidat ödeyerek, sahip çıkarak, geliştirip, güçlendiririz sendikalarımızı.

Sermaye sahipleri, patronlar, bizim olan bu örgütleri de, kendi kontrolleri altına almak, ya da doğru yolundan saptırmak için bir sürü oyun tezgâhlıyorlar, bize ve örgütlerimize karşı. Bunun için yönetici durumunda olanların zaaf ve ters politik tutumlarından yararlanıyorlar.

Biz, Türkiye İşçi Partililer, sendikaları, işçi sınıfımızın ekonomik ve demokratik hakları için mücadele ettiği, kitle ve sınıf örgütleri olarak görüyoruz.

Sendika içi demokrasinin, tabanın söz ve karar sahibi olma ilkesinin lafta kalmamasını, bu örgütlerin başarıya ulaşmasının temeli sayıyoruz.

Sendikaların, gelir ve yaşamıyla işçi sınıfından kopmuş bir avuç sendika aristokrati tarafından yönetilmesine karşı çıkıyoruz.

Biz, Türkiye İşçi Partililer, işçi sınıfının sendikal hareketini patronların belirlediği sınırlar içinde tutmayı amaçlayan, işçi sınıfını kapitalizme mahkûm eden sınıf uzlaşmacılığı anlayışını reddediyoruz. Bu anlayışı etkisizleştirmek ve giderek sendikal hareketten bütünüyle tasfiye etmek için mücadele ediyoruz.

Biz Türkiye İşçi Partililer, aynı zamanda, ilerici sendikal hareketi yörüngesinden saptırarak, CHP'ileştirmek isteyenlere karşı duruyoruz. İlerici sendikal hareketin, burjuvazinin belli bir kesiminin yedeğine girmesi sonucunu doğuracak her türlü akım ve görüşlerle, ödünsüz olarak mücadele ediyoruz.

İşçi, emekçi arkadaşlar,

Daha yüksek ücretler daha iyi çalışma şartları, iş güvenliği ve öteki günlük hedefler için verdiğimiz mücadele ile, kalıcı kazanımlar elde edemediğimizi, sömürülmekten kurtulamadığımızı, günlük yaşamımızda görmekteyiz.

Sömürünün kaynağını kurutmak ve kendimizle birlikte tüm emekçileri, köylüleri, memurları, esnaf ve zanaatkarları, bütün çalışanları, her türlü baskıdan, sömürüden, kurtarmak, biz işçilerin, işçi sınıfının görevidir.

Geleceğimiz, gençlerimizin, çocuklarımızın mutluluğu, buna bağlıdır.

Kurtuluş, kapitalizme karşı, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesini güçlendirmektir. Kurtuluş sosyalizmdir.

Dünya sosyalizme gidiyor. Sosyalizm bir düşünce olmaktan çıktı. Dünyanın üçtebirinin yaşadığı bir gerçek haline geldi. Türkiye'de olanca hızla kapitalizmden sosyalizme geçiş süreci içindeki yerini alacaktır. İşçi ve emekçi sınıfların iktidarda olduğu, tok, özgür, mutlu insanların Türkiye'si, Sosyalist Türkiye kurulacaktır. Türkiye İşçi Partisi bu şanlı davanın partisidir.

Arkadaşlar, 5 Haziran seçimlerinde iktidara aday olan hiç bir parti, ne AP, ne CHP işçi ve emekçilerin dertlerine çözüm getiremeyecektir. Çünkü onlar, bu düzeni sürdürmeye çalışan sermaye partileridir. Sermaye partileri arasında iktidara en yakın olduğu bahanesiyle, CHP'nin peşine takılmayı önermek, işçi sınıfı iktidarı için mücadeleden vazgeçmektir.

Burjuvazinin, kimi küçük burjuva aydınlarının sendika aristokratlarının yaymak istediği paniğe kapılarak, sınıfımızın gücünü bölmeyelim.

5 Haziran seçimlerini yarının Türkiye'sini bugünden kurmak, emperyalizmin ve büyük sermayenin karşısına daha güçlü çıkmak için kullanalım.

İşçi sınıfımızın kurtuluşunun, ancak kendisi tarafından başarılabileceğini bilerek, burjuva politikacılarının sahte umutlarından uzak duralım. Sınıfımızın partisi, Türkiye İşçi Partisi etrafında birleşelim.

Fabrikalarda, tarlalarda, madenlerde, inşaatlarda yükselen sesimizi, Millet Meclisine de ulaştıralım. Sosyalizm bayrağını Meclis'e dikelim.

Yarın saat 15.00'te İstanbul Taksim Meydanında, Genel Başkan Behice Boran arkadaşımızda konuşacağı parti mitinginde buluşmak üzere, hepimize saygılar sunarım.

Özcan KESGEÇ

Merkez Yönetim Kurulu Üyesi

28 Mayıs 1977

Saat : 19.50 - 20.00

İşçiler, köylüler, emekçiler,

Türkiye İşçi Partisi, işçilerle birlikte, tüm emekçi köylülerin kurtuluşu için mücadele etmektedir.

Türkiye İşçi Partisi'ni, başta AP ve CHP olmak üzere, tüm sermaye ve toprak ağası partilerden ayıran temel fark, budur.

Topraksız olanlarımızın sayısı çığ gibi büyümektedir. Köyler de 6 milyon emekçi iş beklemektedir. Büyük çiftliklerde, ormanlarda, taş ocaklarında, büyük kentlerde, iş arayanlar, yoksulluğun, işsizliğin, gecekondü köşelerinde, izbelerde barınacak yer aramanın pençesine düşmektedir. Tarım ve inşaat işçileri yılın üç ayında alabildiği ücreti, 12 aya bölerek geçinmeye çabalamakta, elçilerin, araçların eline düşmektedir. Şehirlerde iş bulabilenler en düşük ücretlere razı olmak zorunda kalmaktadır.

Toprakların, makinaların, kredilerin bir avuç büyük toprak sahibinin elinde toplanması sürdükçe, zenginliğin artması, zenginlikle fakirliği ayıran uçurumun daha da büyümesi, demektir.

Kapitalizm, bu düzenin adıdır.

Kapitalizm, bütün imkânları tekelinde tutan bir azınlığın, mülklerine yenilerini eklediği, daha çok emekçinin mülksüz kaldığı, sermaye sahipleri için çalışmaktan başka yol bulamadığı, yıkılası düzenin adıdır.

Bu düzende emekçi köylüler, topraklarını elden çıkarmak, çoluk çocuk ilâve iş, ilâve ekmek kapısı peşine düşmek zorunda kalmaktadırlar.

Kardeşlerim,

Servetlerin bir avuç elde olması sürdükçe, köyün zenginleşmesi, mutlaka bir avuç azınlığın zenginleşmesi olacaktır.

Eşitsizlikten, sadece daha büyük eşitsizlik doğar.

Büyük patronları, devlet kasasından daha da zengin etme uğruna, köyleri yokluğa terkedenlerin, köye sokacağı her kova suyun her kilovatsaat elektriğin, her litre benzinin, gazyağının, aslanpayı, bir avuç azınlığın olacaktır.

Daha çok tohumluk, daha çok gübre, daha çok ilaç, bunlardan en çok yararlanan köy zenginlerinin artan gücüne direnemeyen, kötü mahsul yıllarının, fiyat oyunlarının asıl yükünü çeken fakir, orta halli köylüleri, tüccara, tefeciye her gün daha çok borçlandırmaktadır, onların yıkımını hızlandırmaktadır.

Kapitalizmde büyükler daha büyük, küçükler daha küçülür. Köy ve kentteki sömürü çarkı böyle döndürülür.

Sermaye partileri, köye, yeterince yol, su, elektrik getiremezler. Kırk yılın başı getirdikleriyse, sadece büyük toprak sahiplerine yarar.

Köyün gerilikten, yoksulluktan kurtulması, ancak, bütün ülkenin hızlı kalkınmasıyla, Türkiye'nin emperyalizmden kurtulması, asalak büyük patronların, büyük tüccarların, büyük toprak sahiplerinin iktidarına son verilmesiyle mümkündür. Bu da işçi ve köy emekçilerinin, Türkiye İşçi Partisi'nin mücadele hedeflerine sahip çıkmasıyla sağlanacaktır.

Kardeşlerim,

AP, «şehirde ne varsa, köyde de onu yapacağım» diyor. AP'nin şehirden köye getireceği, işsizliktir, yoksulluktur, cehalettir, soygundur, vurgundur, baskıdır, ırkçı, şoven ayırımıdır ve şiddettir.

AP'nin, köyü kalkındırmakla böbürlendiği son on yılda, topraksız köylü ailelerinin sayısı, üç katına çıktı. Bin dönümden çok toprağı olanların işlediği arazi, ikibuçuk misli çoğaldı .

Yirmi dönümden az toprağı olan dört ailenin, yalnız biri, traktör kullanabilirken, bin dönümden çok toprağı olanların hepsi traktör sahibi oldu. Türkiye'de «Traktör ağaları» türedi.

AP iktidarında, sulama için devletçe yapılan yatırımların aslanpayını köylü ailelerinin sadece yüzde dördünü meydana getiren büyük toprak sahipleri aldı. Demirel'in, gübre fiyatlarında böbürlene böbürlene yaptığı indirim sonunda, hazineden çıkan 5 milyar liranın, 2 milyarı yine aynı büyük toprak sahiplerinin cebine girdi. Ziraat Bankası kredilerinin, her yüz lirasından 55 lirası, bir avuç büyük toprak sahibine verildi.

MSP'si, MHP'si, CGP'siyle bütün milliyetçi cephe partilerinin yapacağı da budur.

Emekçiler, Analar, Bacılar, kardeşlerim,

Çıkarlarınız birdir. Hedefiniz de bir olacaktır. Büyük sanayicilere karşı mücadele etmedikçe, köy emekçileri büyük toprak sahiplerine karşı mücadele etmedikçe işçiler sömürüden kurtulamaz. İşçilerin ve köy emekçilerinin kurtuluş yolu, dışa bağımlı büyük sanayiciler ve büyük toprak sahipleri ittifakına karşı mücadele etmekten geçmektedir.

CHP, AP, MSP, buğday taban fiyatlarını yükseltmekle övünüyor. Buğdayda taban fiyatlarının yüksek tutulmasından bir avuç buğday üretici yararlanıyor. Köylerde, buğday üretmeyen, piyasadan buğday satın alan köy emekçileri, fakirleşerek zarar görüyor, şehirlerden, tüm işçiler, emekçiler, memurlar, ekmeği daha pahalı satın alarak, zarar görüyorlar. Bir avuç buğday ağasını daha da zengin etmek için, işçileri ve köy emekçilerini büyük bir yoksulluğa sürüklüyorlar.

CHP, hayvancılıkta taban fiyatını yükseltmekle övünüyor. MC, aynı politikayı sürdürüyor. Yoksul köylünün, meralarına, otlaklarına, büyük toprak sahipleri el koydu. Yoksul köylü, otlak ve meralarına el konduğu için, koyunundan, ineğinden daha az süt, daha az et elde ediyor. Büyük hayvan ağalarıysa, daha da zenginleşiyor. Taban fiyatından da bunlar yararlanıyor. Köylerde köy emekçileri daha az et yemeye mecbur ediliyor. Şehirlerde işçiler, memurlar, hayvancılığa taban fiyat uygulandığından beri, eti, eğer bulabilirlerse, iki misline satın alıyor.

CHP ve MC partileri izledikleri politikayla öğünedursunlar, Türkiye İşçi Partisi, bu politikanın içyüzünü ortaya koyuyor. Türkiye İşçi Partisi bununla da yetinmiyor : Büyük toprak, büyük hayvan ve traktör ağalarının olmadığı kooperatiflerin kurulması gereklidir, diyor. Ancak bu kooperatiflerin ürünleri çok yüksek fiyatlarla satın alınmalıdır. Büyük toprak ve hayvan ağalarının ürünleri ise, çok düşük fiyatlarla alınmalıdır. Köylüyü kalkındırma, «köylü efendimiz» edebiyatının arkasına sığınarak, büyük toprak ağalarını daha da zengin etme politikasına son verilmelidir.

Kardeşlerim,

Demirel, «1976 yılında taban fiyatlarına 35 milyar lira ödedim» diye böbürleniyor. Oysa, devletin milyarlarından, en başta bir avuç büyük toprak sahibi ve tüccar yararlanmaktadır. Mamsülünü çoğu zaman bir yıl önceden tüccara devredenlerin, piyasaya ancak bir avuç mahsül getirebilenlerin eline geçen, deveye kulak

kalmaktadır. Piyasa açılana kadar, çoktan fide hazırlığına başlayan tütün emekçileri, mahsulü önceden tüccara ucuza kaptırmaktadır. Randıman tesbitinde tek söz, tekel eksperlerindedir. Bu durum, tüccarlara mahsulü düşük fiyatla kapatma yolunu açmaktadır.

Devlet kasasından bir avuç büyük toprak sahibine dağıtılan bu milyarlar, «fiyatların hızla artması» demek olan, enflasyon ateşini körüklemektedir. Körüklenen enflasyon ateşiyse, büyük sanayiciler ve toprak sahiplerinin servetine servet katarken, işçiyi ve köy emekçisini daha da yarmaktadır.

Emekçiler,

Bugünkü, büyük toprak sahiplerinin egemenliğindeki kooperatifler, kooperatif değildir. Bugünkü kooperatifler, AP ile CHP arasında parsellenmiştir. Tariş'te, Fisko Birlik'te, Çukobirlik'te, Taskobirlik'te, Antbirlik'te emekçi köylülerin değil, sermaye partilerinin ve hükümetlerinin borusu ötmektedir. Tariş işletmeleri, faşist komandoların işgaline terk edilmiştir.

CHP bir yandan köykent hayalleriyle yoksul köylüleri avuturken, öbür yandan da toprak reformundan sözetmektedir. CHP, düne kadar Feyzioğlu'nun yanında yer alan Ali Rıza Polat ağayı Ağrı'da, Bozbeyli'nin yanında olan Ahmet Türk ağayı Mardin'de, Azizoğlu sülalesini de Diyarbakır'da liste başına getirerek mi toprak reformu yapacaktır? CHP toprak reformu yapmayacaktır!

Kardeşlerim,

Kurtuluş yolu, köy emekçilerinin işçilerle elele mücadele etmesidir. Toplumun zenginliklerini, tekeline alan bir avuç azınlığın, başkalarının emeğiyle zenginleşmesine son vermesidir. Türkiye'de, sosyalizmi kurmasıdır!

Sosyalist Türkiye'de, büyük üretim araçları, büyük çiftlikler devletleştirilecek, emeğiyle yaşayanlar tarafından işletilecektir.

Sosyalist Türkiye'de büyük toprak sahiplerinin, tüccarların baskı ve sömürsünden kurtulmuş köy emekçileri, topraklarını bir birleriyle dayanışma içinde gönüllü olarak katılıp yönettikleri kooperatiflerinde, en ileri makinelerle işleyeceklerdir.

Emekçi köylüler,

Yarın bugünden kurulur.

Sosyalist Türkiye'ye giden yolda köy emekçilerinin bugünden ulaşabileceği hedefler vardır.

Tarım iş yasaı çıkarılmalıdır. Demirel hükümetinin çıkarttığı, tarım ve orman işçilerini sigorta kapsamına alan yasa yutturmacadır. Sadece devlet sektöründe çalışan ve sendikalaşmış kırkbeşbin işçiyi kapsamaktadır.

İşsizlik sigortası yasaı çıkarılmalı, tarım işçileri de bu yasanın kapsamına alınmalıdır.

Bütün büyük araziler kamulaştırılmalı, topraksız ve az topraklı köylüler için yurt çapında uygulanacak, bedelsiz toprak dağıtımına dayanan, emekçi köylülerin söz sahibi olduğu, demokratik köklü bir toprak reformu ve buna bağılı olarak birtarım reformu yapılmadadır.

Dış ticaret devletleştirilerek büyük tüccarların, işbirlikçi patronların tarım araçlarının alım satımıyla vurdukları vurgunlara son verilmelidir. Kooperatiflerin ve emekçi köylülerin araç gereç ihtiyacı devlet eliyle en uygun şartlarla sağlanmalıdır.

Bankacılık devletleştirilerek krediler emekçi köylüler tarafından kullanılmalı, her türlü tefecilik sona erdirilmelidir.

Tütün gibi ürünlerde baş fiyatın yanında taban fiyatı da konulmalıdır. Mahsul kalitesi tekel eksperleri yanında emekli köylüler ve uzman ziraat mühendisleri tarafından birlikte tesbit edilmelidir.

Bu hedeflerin gerçekleşmesi büyük patronların, büyük toprak sahiplerinin, büyük tüccarların emekçi köylüler üzerindeki baskı ve sömürücü güçlerini kıracak, sosyalizme giden yolları açacaktır.

Bu hedefler emekçi köylülerin işçi sınıfının ve onun partisi Türkiye İşçi Partisi'nin etrafında birleşmesiyle gerçekleşecektir.

Türkiye İşçi Partisi'ne verilen hiç bir oy boşa gitmeyecektir. Sermayedarlık düzenine karşı çıkmayan CHP de işçilerin, köylülerin derterine çözüm getiremez. Yirmibeş yıldır çok iyi tanıdığın CHP, ona güvenmediğini bildiği için bir vuruşta yedi eiderhayı deviren masal kahramanı hayalleri yayarak senden oy istiyor. Umudunu kişilere bağlamayı istiyor. «Bir de bunu deneyelim» diye CHP'ye sarılmak kurtuluş değildir.

Kurtuluşun yolu Çark Başak'tır. Çark işçidir, başak köylüdür.

Selam Çark Başak'a!

Selam Emekçilere!

Zeki KILIÇ

Milletvekili Adayı

29 Mayıs 1977
Saat : 19.35 - 19.45

İşçiler, Köylüler, Emekçiler,

Uzun süredir yurdun birçok yöresinde sürdürülen ırkçı, şoven milliyetçi baskılar, mezhep ayırımı gözetilen uygulamalar artmaktadır. Bu yöreler emekçileri üzerindeki baskı, terör, şiddet hergün daha yoğunlaşmaktadır.

Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da diğer yörelere kıyasla daha zulmedici, daha kahredici baskı ve şiddet yöntemleri sürdürülmektedir.

Gerici, burjuva iktidarlar, bölge halkını kahredici bir zulmün, fiili bir sıkıyönetimin pençesine sokmak için göstermelik bahaneler aramaktadırlar. Yurdun başka yörelerinde normal bir zabıta olayı sayılacak olaylar, çarpıtmakta, kaçakçı, suçlu arama yurtturmamacası arkasında sürekle avları düzenlenmektedir. Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgesi adeta başka kanunların işlediği, talim alanı sayılan bir bölge haline getirilmiştir.

En temel demokratik haklar bile yasaklanmakta, yok sayılmakta ve emekçiler sürekli bir baskı altında tutulmaktadır. Kişilerin yurttaşlık haklarını gereği gibi kullanabilmelerinin, kendilerini bütün yönleriyle, özgürce, sonuna kadar geliştirebilmelerinin önüne büyük engeller çıkartılmaktadır. Bütün bunlar milli birlik ve beraberlik gerekçesiyle yapılmaktadır.

Sistemli bir şekilde ırkçı - şoven milliyetçi baskılarla emekçi halkın bir bölümü öteki bölümüne düşman edilmeye, emekçilerin gözlerinin birbirlerine karşı kin ve nefretle karartılmasına çalışılmaktadır. Böylece faşizme kitle tabanı yaratılmak istenmektedir.

Bütün bunların sebebi nedir?

Nedendir bu azgınlık?

Bunu çok iyi biliyoruz artık.

Emperyalizmin, büyük patronların, büyük tüccarların, toprak ağalarının saltanatlarının devamı için.

Bu sömürü, soygun düzeninin, bu insanlık dışı baskı, şiddet sisteminin sürüp gitmesi için.

Arkadaşlar,

Tüm bu mezhepçi, ırkçı ayrımlar halk kitlelerini çatışmaya itmek, Doğu ve Güneydoğu'da baskıları daha da şiddetlendirebilmek, ellerinden gelirse bir bölgesel sıkıyönetim uygulayabilmek, nihayet bütün bunları tüm yurda yayıp tüm işçileri, emekçileri, demokratları sindirmek, ezmek içindir.

Sürekli olarak ve her fırsatta insanların din, dil ırk, mezhep vicdani kanaat ve düşüncelerinden ötürü birbirlerine düşürme, kışkırtma çabaları kapitalist sistemden beslenmektedir. Kapitalizmin varolduğu her yerde ırkçı, şoven milliyetçi, ayrımcı baskı ve politikalar şu veya bu şekilde mutlaka vardır. Emperyalizmin hükümünün geçtiği her yerde birbirine düşürme ve bundan yararlanma politikası uygulanmaktadır.

İşçiler, yoksul köylüler, emekçiler birbirlerine düşürülecektir ki sermayedarlar onları kolayca ezsin, sömürsün ve yönetsin.

Ezilen, sömürülen, horlanan geniş halk yığınlarının arasında ırkçı, şoven milliyetçi ayrımcı politikalarla düşmanlık sokulacaktır ki, sermaye sınıfı iktidarını daha kolay yürütsün.

Sermayedarlar toplumun her kesiminde işçi ve emekçi kitleleri birbirine düşürme taktiğini uygular ve uygulamaktadır. ırkçı şoven milliyetçi baskı ve şiddet uygulamaları bu taktiğin bir parçasıdır. Hem de çok önemli bir parçasıdır.

Ne kadar şaşırtılmaya, çarpıtılmaya çalışılırsa çalışılsın, sermaye iktidarları bu ezici, baskıcı, zulmedici politikayı, bu horlama politikasını bir ulus adına ve hesabına değil, bu görüntü altına sömürücü egemen sınıflar adına ve hesabına yürütülmektedirler.

Baskıyı büyük sermayedarların ad ve hesabına yürütmektedirler.

Şiddeti büyük tüccarların, büyük toprak sahiplerinin ad ve hesabına yürütmektedirler.

Terörü toprak ağalarının ad ve hesabına yürütmektedirler.

Ayrımcılığı hepsinin çıkarının birleştiği kapitalist düzenin devamı, sürüp gitmesi için yürütmektedirler.

İrkçılığı, kendisine bağımlı ülkelerin emekçilerini birbirine kırdırıp içerden güçsüz düşürmeye, bir anda dünyayı kaplayabilecek kıvılcımları besleyerek barışı tehdit etmeye çalışan emperyalizme hizmet için yürütmektedirler.

İşçiler, emekçiler.

Doğu ve Güneydoğu Anadolu, ülkemizin geri kalan yörelerine göre çok daha geri durumdadır. Bunun ilk nedeni, en yüksek kâr peşinde koşan parababalarının, yeni alanların gelişmesini sağlamak yerine hazır ve geniş kâr imkânlarını sonuna kadar sömürmeye dayanan politikalarıdır. İkinci olarak, parababalarının iktidarı devlet imkânlarını sadece onların bu sömürüsünü en çoğa çıkartacak biçimde dağıtmışlardır. Ve daha da önemlisi iktidarların ırkçı, şoven ayrımcı politikaları kapitalizmin ve bu eşitsizliğiyle içiçe girmiş, onu daha da ağırlaştırmıştır.

Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da büyük sanayi işyerlerinin sayısı son derece azdır. Üstelik yıllar geçtikçe eşitsizlik daha da büyümektedir. Bütün Türkiye'de her bin işyerinden sadece onyedisi bu bölgededir. Bütün Türkiye için 226 lira olan kişi başına yatırım miktarı Güneydoğu Anadolu'da 148 liraya düşmektedir. Ege ve Marmarada 25 lira olan kişi başına devlet ekonomik harcamaları Güneydoğu'da 8 liradır. Doğu Anadolu'da ailelerin yüzde yetmişinin aylık gelirin 1050 liranın altında olmasına karşılık, İstanbul'da sadece yüzde yirmi aile bu durumdadır. Van'da bin kişiye düşen doktor sayısı İstanbul'dakinin onbeşte biri, Adıyaman'da yirmialtıda biridir. Diğer herşey de buna göredir.

Doğu'nun, Güneydoğu'nun bu geriliği, yoksulluğu, orada yaşayan işçilerin, köylülerin, emekçilerin yoksulluğudur. Doğu ve Güneydoğu'da da başkalarının emeğinin üzerinde saltanat sürenler, parababaları, büyük patronlar, büyük tüccarlar, büyük toprak ağaları vardır. Doğu ve Güneydoğu'da beşyüz dönümden çok toprağı olanlar her yüz haneden sadece ikisidir. Bu yüz haneden yalnızca iki toprak beyi toprakların yüzde kırkını işletmektedirler. Buna karşılık her yüz haneden seksenikisi fakir köylüdür. Bunlar toprakların sadece yüzde yirmidokuzunda çiftçilik yapabilmektedirler. Bu bölgede zenginlerin kurduğı şirketlerin, fabrikaların sayısı hızla artmaktadır. Yabancı ve yerli büyük şirketlerin temsilciliğı, bayiliğı, bura zenginlerinin emekçileri daha da sömürmesinin, tatlı kârların gittikçe önem kazanan bir yolu olmaktadır.

Türkiye'nin bütün bölgelerinde özellikleri ne olursa olsun bütün büyük patronlar, büyük tüccarlar, büyük toprak sahipleri, ağa-

lar bütünleşmiştir. İşçi ve emekçilere karşı eleledirler. İşçilerin, emekçilerin birleşmesini engellemek için ise ırkçı, şoven ayrımcı bir politika izlemektedirler.

Kapitalizmin hüküm sürdüğü bütün ülkelerde bu aşağılık, ırkçı, şoven, ayrımcı politika mutlaka yürürlüktedir.

Buna karşılık sosyalizmin kurulduğu dünyanın üçte birinde yüzlerce dili konuşan yüz milyonlarca insan, temel değerlerini koruyarak, dayanışma, birlik ve kardeşlik içinde yaşamaktadırlar. Sosyalist dünyada elli yıl önce alfabesi bile olmayan toplumlar bugün dünyanın en ünlü yazarlarını, sanatçılarını yetiştiriyor.

Ancak sosyalizmledir ki bütün uluslar ve ulusal topluluklar özgür, eşit, kardeşçe, barış içinde birlikte yaşayabileceklerdir.

Eşitliğin, kardeşliğin, birliğin en kararlı savunucuları sosyalistlerdir. İşçi sınıfının, emekçi kitlelerin olduğu kadar, tüm ezilenlerin de kurtuluş yolunu gösteren örgüt Türkiye İşçi Partisi'dir.

Arkadaşlar,

Aldığı ulusal biçimlere ne olursa olsun sömürü ve baskının temelinde her zaman bir yandan emeğiyle yaşayanların diğer yanda başkalarının emeğiyle beslenenlerin varlığı ve çatışması yatar.

İşçilerin, emekçilerin, tüm çalışanların bölünmek istenmesi, onların birlikten doğan gücünün parçalanması, ufulanması içindir.

Karşınızdakilerin oyunu budur. Politikaları budur.

Burjuva partileri bu oyunun, bu politikanın gerçek yüzünü emekçilerden gizlemek, haklı göstermek baskı ve terörle ezmeye çalıştıkları emekçilerden oy toplayabilmek için türlü şaşırtmacalara başvurumaktadırlar. Bir yandan emekçileri birbirine düşürmek için ellerinden geleni ardlarına koymayan burjuva partileri ve iktidarlara, diğer yandan emekçilerin bir bölümünün yurttaşlık haklarından yoksun olarak kalması için bir yığın kılıf uydurmaktadırlar. Doğu ve Güneydoğu Anadolu'nun kalkınmasının en keskin taraftarı gözükken Demirel'ler, Erbakan'lar ve ötekiler, bu bölge emekçilerinin baskı ve zulme karşı tepkilerini savuşturmak için bu yollara başvurumaktadırlar.

Büyük sermayedarların, büyük toprak sahiplerinin emrinde olanların sermayenin kanunlarına karşı çıkmaları, eşitlik ve denge sağlamaları beklenemez.

Her türlü sömürü ve baskıya karşı olduğunu her fırsatta iddia eden CHP ise öteki burjuva partilerinden ayırt edilmesi imkansız bir tutum içindedir. Irkçı, şoven, ayrımcı politikaya karşı çıkma-

makta, meseleyi yalnızca bir bölgesel ekonomik dengesizlik meselesi olarak görmektedir.

İnsanların kardeşliğini gerçekleştirebilmek için yalnız halkın gücünün parçalanmaması gerektiğini söylemek yetmez. Birliğin gönüllü ve insanların en temel değerleri korunarak gerçekleşmesini sonuna kadar savunmak şarttır. Önemli olan, kuru lafla gerçek demokrasiliği ayıran da budur.

Öte yandan baskı, zulüm ve ayırımların acısını, tepkisini oy toplamak ya da ezilenleri maceralara sürüklemek için kullanmak ise tüm emekçilere, tüm demokratlara düşmanlıktır, ihanettir.

İşçiler, emekçiler,

İrkçi, şoven, ayırımcı baskı ve politikalarından kurtuluş, bütün emekçilerin kendi partilerinin, Türkiye İşçi Partisi'nin yanında ve yolunda yerini almasıyla gerçekleşecektir. Bütün emekçilerin Türkiye İşçi Partisi etrafında iktidar mücadelesi vermeleri kurtuluşun kapılarını açacaktır.

Türkiye İşçi Partisi yıllardır devam eden bütün baskılara, tehditlere rağmen sömürünün ve zulmün her biçimine kararlılıkla karşı çıkmaya devam edecektir. Hücumlardan yılmayacaktır. İrkçiliğin, zulmün, terörün hesabını durmadan yükselen bir sesle soracak, sorumluları ortaya koyacaktır.

İrkçi, şoven, ayırımcı politika yalnız belli bir bölgenin emekçilerini değil, tüm halkımızı ilgilendirmektedir. Sömürünün ve baskının bütün biçimlerine son verilmeden gerçek özgürlük varolamaz ve gerçek kurtuluş olan sosyalist bir toplumun kurulması yolunda ilerlenemez.

Programımızda yazdığı gibi : Sosyalizm yalnızca bir ekonomi ve refah sorunu değildir. Sosyalist Türkiye'de insanların her türlü sömürüden, baskı ve eziklikten, yabancılaşmalardan kurtulacağı ve yeteneklerini özgürce sonuna kadar geliştirebileceği bir toplum düzeni gerçekleştirilecektir.

Yaşasın bütün emekçileri kardeşliği, dayanışması, birliği,
Yaşasın Türkiye İşçi Partisi'nin bu uğurdaki mücadelesi,
Kahrolsun şovenizm, kurtuluş sosyalizm,

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Erhan TEZGÖR

Milletvekili adayı

30 Mayıs 1977
Saat : 21.20 - 21.30

İşçiler, Köylüler, Öğretmenler, Teknik Eleman ve Memurlar, İlerici Gençler,

Türkiye İşçi Partisi, işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisidir. İşçi sınıfımızın en fedakar, en cesur ve bilinçli evlatları, kendi öz partisi, Türkiye İşçi Partisi saflarında yer alarak, tek kurtuluş olan sosyalizmi gerçekleştirme mücadelesi vermektedir. Bu mücadelede işçi sınıfımız yalnız değildir. Yoksul köylüler, küçük esnaf ve zanaatkarlar, öğretmenler, teknik elemanlar ve memurlar, sosyalizm mücadelesinde, işçi sınıfının yanbaşıında yerlerini hızla almaktadır. Çünkü, sosyalizm yalnız işçi sınıfının değil, onun müttetiki durumunda bulunan tüm emekçi sınıf ve tabakaların kurtuluşu demektir.

Yüzbinlerce memur, Vehbi Koç'larla, Sabancı'larla, tüm olarak sermaye sınıfıyla çelişkilerinin artık farkındadır. Çok üst düzeyde bir avuç yönetici durumundaki bürokratin önemli bir kısmı ise bu parabalaları ile içli dışlı durumdadır. AP'si, CHP'si ile tüm sermaye sınıfı partilerinin, memur kıyımından anladığı, kendi partilerinden yana, ama tümü temelde burjuvazinin has adamları olan bu bir avuç bürokratin, binlerce dolar maaşla, Almanya'ya, İngiltere'ye sözde sürgün edilmesidir.

Büyük bürokratların kıyımına uğramasında, büyük gürültü koparan CHP binlerce masabaşı emekçisi memurun, eğitim emekçisi memurun, eğitim emekçisi öğretmenin kıyımında suskunluğu yeğledi. Evinin duvarındaki faşist sloganları silerken öldürülen memurun, katledilen öğrencilerin öğretmenlerin cenazelerine dahi sahip çıkmadı. Şimdi ise hesap sormaktan söz ediyor. 7 aylık iktidar döneminde CHP, adı İstanbul Defterdarlığı yangınına karışan bir yüksek bürokrati sözde cezalandırmak için binlerce dolar maaşla yurt dışına maliye müşaviri olarak yolladı.

İşte budur CHP'nin hesap sorma anlayışı.

Gene aynı dönemde CHP iktidarının hazine genel sekreteri ise, bu görevden ayrıldığında tanker kıralı oldu.

İşte budur CHP'nin sermaye sınıfı ile içli dışlı bürokratlarının içyüzü.

Yüzbinlerce masabaşı emekçisi memur, eğitim emekçisi öğretmenin tek dayanağı işçi sınıfı, onun öz örgütü Türkiye İşçi Partisi ve kendi demokratik kitle örgütleridir. Tüm Memurlar Birleşme ve Dayanışma Derneği Genel Başkanı olarak masabaşı emekçisi memurlara MC'nin yaptığı faşist baskı, terör ve kıyımı tüm arkadaşlarımla beraber yaşadık.

Memur arkadaş,

Bu insanlık dışı faşist saldırıların hesabını cezanelere dahi sahip çıkamayan CHP değil, ancak Türkiye İşçi Partisi sorabilir. Biriken hesapları sormak için, sömürülen kurtulmak için Türkiye İşçi Partisine oy ver.

Günümüzde, memurlar, öğretmen ve teknik elemanlar da, emperyalizme bağımlı büyük sermaye sınıfının yoğun sömürüsü altında bulunuyor. Sosyal Sigortalar Kurumuna işçilerden, Emekli Sandığına memurlardan, Bağ-Kur'a küçük esnaf ve zanaatkardan kesilen milyonlarca lira sermaye sınıfına dolaylı yollardan kredi olarak aktarılıyor. Büyük burjuvazi, bu kredileri de kullanarak, yabancı sermaye ile ortak yatırımlar yapıyor. Böylece her ay biz işçilerin, biz öğretmenlerin, biz teknik eleman ve memurların cebine emperyalizmin ve yerli ortaklarının kirli elleri, bir de bu yolla giriyor.

Kâr, daha çok kâr, kapitalizmin değişmez kuralıdır. Bu mantıkla hareket eden büyük burjuvazi, emperyalizmle ortak sömürüsüne yeni bir kaynak daha buldu. Bu yeni kaynak, memurlardan her ay memur yardımlaşma kurumu, MEYAK'a kesilen milyarlarca liradır. Merkez Bankasında birikmesi gereken bu kesintilerden geriye, yalnız faizleri kalmıştır. Bey milyar liralık ana paranın yerinde, bugün yeller esiyor.

Para babalarının kâra doymaz gözü, şimdi, İşçi Yardımlaşma Kurumu (İYAK) kanalıyla işçilerin ücretlerinden kesilecek milyarlardadır. İYAK yasa tasarısı Meclis gündeminde sıra bekliyor. Ne için? İşçinin, emekçinin alın terini dışa bağımlı sermaye sınıfına aktarmak için. Büyük patronlara yeni bir kredi kaynağı bulmak için.

Milyonlarca işçi sigortasız çalıştırılırken, milyonlarca yoksun köylü sosyal güvenlikten yoksun bulunurken, ev işlerinde çalışan işçi kadınlarımız sigorta ettirilmezken, mevcut sosyal güvenlik kurumları doğru dürüst çalıştırılmazken, İYAK ve MEYAK'ın tek kuruluş amacı vardır. Oda, kanun zoruyla sermaye sınıfına, işçinin, memurun sırtından, kredi aktarmaktır.

Dostlar,

Ülkemizde, borcu olmayan memur kalmadı. Katsayı artışı anlamını bütünüyle yitirdi. Katsayı onikiye çıkıyor, onbeşinci derecedeki memurun eline, ayda kırk lira fazla geçiyor.

1970'ten sonra emekli olanlara daha çok emekli maaşı bağlanırken, 1970 öncesi emeklilere, aynı haklar verilmiyor. Getirilen yan ödemeler sistemiyle memurlar arasında, uçurumlar yaratılıyor. Gelmiş geçmiş bütün burjuva iktidarlarının, tüm burjuva partilerinin amacı, emekçiler arasında farklılıklar yaratıp onları birbirine düşürmek ve böylece sömürü düzenlerinin pisliklerini, örtbas etmektir.

Vergi yükünün tüm ağırlığı işçilerin, memurların omuzlarındadır. Parababalaları vergilerini bir yıl gecikmeyle, özel arabasının benzini, lüks otellerde eşe dosta verdiği ziyafetleri de masraf gösterip, vergi kaçırarak öderken; biz işçiler ve emekçilerin vergileri, her ay, kaynaktan peşin olarak kesilmektedir.

Burjuva partilerinin, CHP de dahil, sözüm emekçiden yana görünüp, en az geçim indirimini artırmak için meclislerde aylardır beklettiği yasa tasarıları işçi ve memurlara, sadaka kabilinde üç ila beş kuruşun ötesinde hiç bir şey getirmiyor.

Devletin kontrolünü elinde bulunduran, suyun başında oturan burjuvazi, devlet çarkının yalnızca kendinden yana dönmesi için, dikensiz gül bahçesi yaratma sevdasındadır. Memurları kendi soygunlarına ortak etmeye çabalamaktadır. Bu soygunlara, sömürü düzenine karşı çıkan ilerici memurlar ise, kıyım uğramaktadır.

Devlet sınıfsal içeriğini yeterince kavrayamayan memurlar, kötü niyetliler gidip iyi niyetliler geldiğinde, devlet çarkının işçiden, emekçiden yana işlerlik kazanabileceğini zannetmektedirler. Devlet, hangi sınıfın kontrolü altında ise, devlet onun devletidir. Devletin sınıfsal özünü belirleyen, iyi niyet kötü niyet değildir. Suyun başında burjuva partileri varsa, devlet, parababalarından yana, iktidarda işçilerin, emekçilerin partisi varsa devlet işçiden, emekçiden yana işlerlik kazanır.

Emperyalist - Kapitalist sistemin, memurlar üzerinde de kurduğu sömürü açısından kurtulabilmek, işçinin, emekçinin memuru olabilmek için örgütlü mücadelenin şart olduğunu artık memurlar anlamıştır.

Bu bilinçle yola çıkan öğretmenler, teknik elemanlar, sağlık personeli ve memurlar, ülkenin genelinde verilen bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi için kendi ekonomik - Demokratik talepleri için hızla örgütlenmektedirler. Toplumun bu kesimlerinin gündeminde, grevli, toplu sözleşmeli sendikal hak alma mücadelesi yer alıyor.

İşçi sınıfının kanı, canı pahasına söke söke kazandığı grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı, bu hakkı 12 Mart döneminde kıskaçlıkla koruma mücadelesi, memurlara, teknik elemanlara ve öğretmenlere örnek oldu. Bu kesimler, hak verilmez alınır ilkesinden hareketle, mutlaka grevli sendika hakkı almaya kararlıdır.

CHP, kamu personeline grevsiz sendika hakkı tanıyacağını söylemektedir. Memurlar grevsiz sendikanın ne olduğunu 1971 dönemi öncesinden çok iyi bilmektedir. Ayrıca 12 Mart 1971'de grevsiz ve toplu sözleşmesiz olarak verilen sendika hakkının nasıl yitirildiği unutulmamıştır.

Öğretmenlerin, teknik eleman ve memurların, bu total güdük sendika hakkına tahammül edemeyenlerin, burjuvazi, onun güdümündeki burjuva partileri, muhtarıracılar ve sıkıyönetim komutanları olduğu aklımızdan hiç çıkmadı. Bu muhtaracıların, işçinin grev hakkını kısıtlayan sıkıyönetim komutanlarıyla yardımcılarının, CHP ile AP tarafından kapışıldığı, milletvekili aday listelerinde ön sıralarda yer aldığı, öğretmenlerin, teknik elemanların ve memurların gözünden hiç kaçmamaktadır. Ve artık öğretmenler, teknik eleman ve memurlar çok iyi bilmektedirler ki, hak ve özgürlükler, uğrunda mücadele verilmeden kazanılamaz ve korunamaz. Öğretmenler, teknik eleman ve memurlar çok iyi bilmektedirler ki, demokratik kazanımların korunması ve yeni kazanımların sağlanması işçi sınıfının ve onun partisinin mücadelesine bağlıdır.

Türkiye İşçi Partisi, Devlet Personel Yasasının 4. maddesinde değişiklik yapılarak, devletin yönetim ve denetim işlerini görenler dışında kalanların, devlet memuru tanımı ve kapsamından çıkarılması ve bugünkü işçi-memur ayırımına son verilerek, memurların işçi sınıfının ilerici sendikalarında örgütlenmeleri gerektiğini Büyük Kongre kararına bağlamıştır.

Böylece öğretmenler, teknik eleman ve memurlar sendikal haklara, grevli olmak kaydıyla kavuşabilecek, siyasi haklarını da

alabileceklerdir. Bütün bunlar Anayasa değişikliğine gerek kalmadan gerçekleşecektir.

İşçiler, emekçiler,

Bugün ülkemizde ölüm ticareti yapılıyor. Bu ticaretten yararlananlar burjuvazi ve onun partileridir. Yarattıkları terörden yararlanıp hedef şaşırtanlar var. Seçim kendi başına bir kurtuluş değildir. Tek kurtuluş sosyalizmdir. Kurtuluş, sosyalizm yolunda kalıcı adımlar atmaktan, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini kararlı ve tutarlı bir biçimde yürütmekten geçmektedir.

Memur Arkadaş,

İşçi sınıfının kurtuluşu senin de kurtuluşun demektir. Grevli sendika hakkı için, siyasi haklarını almak için, sömürüden kurtulup sosyalizmi kurmak için Türkiye İşçi Partisi'ne oy ver. Birleşik oy pusulasında Çark Başak'ın altına basacağın «EVET» ler burjuvazinin suratında patlayan bir şamar olacaktır.

1 Haziran'da Bursa'da Genel Başkan Behice Boran'ın da katılacağı mitingde buluşalım.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and mostly illegible due to the quality of the scan and the nature of the bleed-through.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and mostly illegible due to the quality of the scan and the nature of the bleed-through.

Nihat SARGIN

Genel Sekreter

31 Mayıs 1977
Saat : 21.05 - 21.15

İşçiler, emekçiler, kardeşlerim,

Dikkat etmişinizdir sanırım : Radyo konuşmalarında olsun toplantılarda olsun, seçime katılan sekiz partiden yedisinin de sözcüleri daima «aziz vatandaşlarımız, muhterem hemşerilerim» gibi hitaplar kullanırken, yalnızca Türkiye İşçi Partisi benim şimdi yaptığım üzere «İşçiler, emekçiler, yoksul köylüler, dar gelirli, küçük memurlar» diye söze başlıyor. Büyük tüccarları, sanayicileri, toprak ağalarını, bankerleri ayırıyor. Ayırmakla kalmıyor, karşısına alıyor.

Kardeşlerim,

Daha önceki çalışmalarımızda olduğu gibi bütün seçim kampanyası boyunca da ısrarla bir gerçeği dile getirmeye, vurgulamaya çalışıyoruz. O da sınıf gerçeği. Nedir bu sınıf gerçeği, yıllardır bizlerden saklanmaya çalışılan, ortaya koyanların iktidarların en ağır hücumuna uğradığı, bugün de Türkiye İşçi Partisi dışındaki bütün partilerin hâlâ gözlerden gizlemeye çalıştıkları bu gerçek nedir?

Hepimiz aynı ülkenin çocuklarıyız. Hepimiz Türkiye Cumhuriyeti vatandaşıyız. Ne var ki sınıflı bir toplumda yaşıyoruz. Sınıflarımız ayrı. Ve bu sınıflar arasında uzlaşmaz çıkar çelişkileri var.

Bir işçi ile bir patronun, bir toprak ağası ile yarıcı veya kiracının, ekici, yetiştirici ile, onun ürününü satın alan tüccarın çıkarları nasıl aynı olabilir ki? Aynı değil, üstelik birbirine karşıt. İşte, çıkarları, buna bağlı olarak yaşamları ve özelemleri taban tabana zıt olan bu toplum kesimlerine sınıf deniyor. Sömürüye dayalı tüm ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de de iki temel sınıf var.

Bir yandan işçi sınıfımız, emek gücünü ücret karşılığında patronlara, büyük toprak sahiplerine ve onların iktidarı altındaki Devlet'e satan milyonlarca işçi var. Tüm malları, tüm değerleri üreten işçi sınıfı ve müttefiki kol ve kafa emekçileri var.

Diğer yandan burjuvazi yani sermayedarlar sınıfı var. Fabrikaların, ticarethanelerin, onbinlerce dönümlük büyük toprakların sahipleri var. Bu fabrikalar, ticarethaneler, uçsuz bucaksız topraklar üzerindeki mülkiyetlerinden yararlanarak işçileri, emekçileri sömüren küçük bir azınlık var. Geçimleri, gelirleri, servetleri çalışmaya, emeğe değil, mülkiyete dayanan sermaye sahipleri var.

Sermayedarların düzeni kapitalizmdir; bu düzende sermaye sınıfı iktidardadır, bizde olduğu gibi. Kapitalizm insanın insana, emekçinin petrona esaretine dayanır. Kapitalizmde düzenin bütün çarkları bir avuç sermayedarın daha büyük kârlar elde etmesine göre işler. Kapitalizm, sınıflar arasında uçurum, eşitsizlikler, haksızlıklar demektir. Kapitalizm, küçük bir azınlık için bolluk ve keyif, büyük halk çoğunluğu için yokluk ve acı demektir, bizde olduğu gibi.

İşçi sınıfının düzeni sosyalizmdir. Sosyalist düzende işçi sınıfı ve müttefikleri emekçiler iktidardadır. Sosyalist düzen insanlar arasında eşitliğe ve emeğin özgürlüğüne dayanır. Sosyalizmde her şey bir avuç patronun kârına değil, işçilerin, köylülerin, emekçilerin yararına, mutluluğuna göre düzenlenir. Sosyalizm toplumun ezici çoğunluğunun kendi hayatları ve gelecekleri hakkında gerçekten söz sahibi olmaları, gerçek demokrasi, gerçek halk idaresi demektir. Sosyalizm, işsizliğin, pahalılığın, yoksulluğun ortadan kalkması demektir. Sosyalizm uzlaşmaz çıkar çelişkilerinin yerini, barışın, kardeşliğin, özgürlüğün alması demektir.

Bugün dünyada sosyalizm kapitalizm çetin, amansız bir yarış ve mücadele içindedirler. Sosyalizm güçleri, en başta sosyalist ülkeler kapitalizmle, emperyalizmle olan bu yarıştan her gün yeni başarılar elde etmektedirler. Sanayi üretiminden spora, uzay araştırmalarından sanata kadar her alanda sosyalizm kapitalizme olan üstünlüğünü ispat etmektedir. Asya ve Afrika ve Güney Amerika'nın daha düne kadar sömürge olan birçok ülkesi bağımsızlıklarını kazanarak sosyalizme doğru ilerlemekte, yeniden birçok ülkede sosyalizmin kurulmasına geçilmektedir. Dünya sosyalizme gitmektedir.

Kapitalizm bir dünya sistemi olarak çökmekte, gerilemekte, sosyalizm onun yerini almaktadır. Çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş süreci içindedir. Türkiye de bu sürecin dışında değildir.

Kardeşlerim,

Aslında bizim gibi sınıflı toplumlarda politika, politik mücadele, işte bu iki temel sınıf, işçi sınıfı ve müttefikleri ile karşısın-

daki sermaye sınıfının arasındaki «sınıf mücadelesi» nin politik alana yansımından başka birşey değildir. İktidardaki sınıf burjuvazi, iktidarını koruma, kapitalist düzeni sürdürme, işçi sınıfı ve müttefikleri ise iktidara sahip olma, sosyalizmi gerçekleştirme mücadelesi içindedirler.

Seçimler de bu mücadelenin bir parçasını oluşturuyor. Kardeşlerim, bütün meselelerimize, belirtmeye çalıştığım bu temel gerçekler, sınıf gerçeği açısından bakmayı bir kez öğrendik mi, o güne kadar bize karmaşık olarak görünen, bir türlü içinden çıkamadığımız ekonomik, toplumsal ve politik konular bir bir aydınlanır, gün ışığına çıkar, sadeleşip basileşir. Hele kendi sınıfımızı sınıfımızın partisini bilerek, bütün davranışlarımızı ona göre ayarladığımız zaman önümüzde durabilecek hiç bir engel yoktur. İşte bu yüzden ki, yıllardır, ısrarla bu gerçeği bizlerden gizlediler, biz işçi ve emekçileri sınıf mücadelesinde bir taraf olarak kendi sınıfımız yararına çalışmaktan alkyoyup bedava oy makinesi diye kullandılar, hâlâ da kullanmak istiyorlar.

Şimdi CHP'nin reddi mirastan vazgeçip durmadan hatırlatarak övmeye başladığı yirmiyedi yıl, tek parti dönemini yaşadık. «Tek şef, tek parti, tek millet» sloganı ile «imtiyazsız, sınıfsız kaynamış bir kitleyiz» diye uyutulmaya çalışıldık. Gerçekleri görüp anlatanları, anlatmaya çalışanları hapisler, zindanlar bekledi. Ama artık bu sökmeye olup, işçi ve emekçilerin sermaye iktidarına karşı öfkesi, tam bilinçli olmasa da patlama noktasına gelince o zaman yeni bir oylama şekli bulundu. Sermaye sınıfının tek partisi bölündü, çift oldu, sonra onlar da bölündü. Bize lütfen bunlardan birini dört yılda bir seçme hakkı tanındı. Her seçimde ümitlendik, ama her seferinde de gelen gidene arattırdı. Güya seçimler yapıyorduk, iktidarlar değiştiriyorduk ama hangi parti kazanırsa kazansın sermaye sınıfının iktidarı devam ediyordu. Bize de politika bu demektir, çok partili demokrasi işte budur dediler.

Bilmem gözüne çarptı mı? Geçenlerde İstanbul'un çok satışlı gazetelerinden birinin ilk sayfasında tek parti döneminden beri gelmiş geçmiş bütün partilerin soy ağacı yayınlandı. Bugün seçime katılan sekiz partiden yedisinin kökeni şu veya bu yolla gelip Cumhuriyet Halk Partisi'ne dayanıyor. Yalnızca bir tek partinin bu partilerle uzaktan yakından ilgisi yok. O da Türkiye İşçi Partisi. Türkiye İşçi Partisi'nin öncesinde, gene Türkiye İşçi Partisi, onun da öncesinde 1946'da kurulan ama CHP hükümeti tarafından hemen kapatılan sosyalist partiler var. Ve bu yolda da işçi sınıfımızın

bütün baskı ve teröre rağmen bir türlü durdurulamayan, tersine gelişip güçlenen yüzelli yıllık mücadele geçmişine dayanmaktadır.

Evet, işçi sınıfımız ve emekçi halkımız, burjuvazinin kendisi için koyduğu sınırlar içinde kalmamış, mücadelesini her gün daha artan bir azim ve bilinçle sürdürerek ilk imkan doğduğunda, da sermaye sınıfının, aynı partiden türeme partilerinin karşısına, kendi sınıfının öz partisiyle dikilmiş bulunmaktadır.

İşçiler, emekçiler, kardeşlerim!,

Bir kez sınıf gerçeği ile bakmaya başlandı mı, bütün meseleler nasıl aydınlanmakta. Şimdiye kadar değişik adlı birçok partinin iktidar olmasına karşın yaşamamızda bir şeyin değişmemesinin nedeni burada, hepsinin iktidardaki sermaye sınıfının partisi olmasında. Gerçek bu kadar basit.

Önümüzdeki pazar seçimlerini de bu açıdan değerlendirmemiz gerek. Diğerleri gibi bu seçimler de gelip geçecektir. İktidara aday olan partilerden hangisi, ister tek başına, ister ikisi üçü birarada, başa geçerse geçsin 1977 seçimleri sonrasında bizlerin temel dertlerine bir çözüm getirmeyecektir. Seçimlerden sonra da işsizlik, pahalılık, yoksulluk ve bütün bunları doğuran sömürü düzeni gene devam edecektir. Yaklaşan seçimler kendi başına bir çözüm değildir, bir kurtuluş getirmeyecektir. Ama kurtuluş yolunda, temel çözümler yolunda önemli bir adım olabilir.

İşçiler, emekçiler olarak oylarımızı çeşitli burjuva partileri arasında dağıtmadığımız, kendi sınıfımızın partisinde topladığımız ölçüde başarılı olacağız. Çeşitli burjuva partileri arasındaki farkları abartmadan asıl farkı onları burjuva partisi olduklarını gözden kaçırmadığımız ölçüde başarıya ulaşacağız.

Bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de artık burjuvazinin tarih sahnesinde ilk ortaya çıkışı sırasındaki ilericiliğini yitirdiğini, tutuculuğun ve gericiliğin temsilcisi olduğunu, bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de demokrasinin de, ulusal bağımsızlığın da en kararlı ve tutarlı savunucusunun işçi sınıfı ve partisi olduğunu tutmadığımız sürece başarılı olacağız.

Bugünlerde burjuvazi, faşist güçler gene tertipler peşinde. Ajanlarıyla, provokatörleriyle, emrindeki basınla yeni tertipler peşinde. Bütün bunlar gerçeği görüp anlamamızı geciktirmek, oylarımızı bedavaya gene kendilerine aktarmak için. Aldanmayacağız.

Seçimlerden kendi partimiz. Türkiye İşçi Partisi'nin daha da güçlenmiş olarak çıkmasını sağladığımız ölçüde seçimlerin mut-

lu, güzel ve aydınlık yarınlar için, bir basamak olarak değerlendirilmiş olacağız.

Türkiye İşçi Partisi'nin seçime girdiği illerde oylarımızı burjuva partilerinde bölmeyip, kendi partimizde topladığımız ölçüde faşizme karşı demokrasi için, emperyalizme karşı bağımsızlık için verilen mücadeleyi daha da güçlendirmiş olacağız. Oylarımızı Türkiye İşçi Partisi'nde topladığımız ölçüde gerçek kurtuluşa, yarının işçilerin, emekçilerin Türkiyesinin, sosyalist Türkiye'nin kurulmasına önemli katkıda bulunmuş olacağız.

Nihayet oylarımızı Türkiye İşçi Partisi'nde birleştirdiğimiz ve kendi sınıfımızın temsilcilerini Meclise sokabildiğimiz ölçüde, Cumhuriyet Halk Partisi'nin demokrasi için vaadettiklerini gerçekleştirmesini sağlama yolunda, ileri sürdüğü demokratik çizgide tutma yolunda en sağlam dayanağı, aracı elde etmiş olacağız.

Türkiye İşçi Partisi bu seçimlere Marmara bölgesinde İstanbul, Kocaeli ve Bursa'da; Orta Anadolu'da Ankara, Kayseri ve Amasya'da; Karadeniz'de Samsun'da; Güney'de Adana ve Hatay'da Doğu'da Diyarbakır, Tunceli ve Kars'ta; Ege'de ise İzmir, Manisa ve Muğla'da katılmaktadır.

Bu illerde oylarımızı kesinlikle Türkiye İşçi Partisi'nde birleştireceğiz, birleşik oy pusulasında sağdan ikinci sıradaki Türkiye İşçi Partisi'nin Çark Başak'ına «evet» mührünü basacağız. Böylece demokrasi ve bağımsızlık mücadelesindeki kazanımlarımızla birlikte yarının işçi sınıfı ve müttefiklerinin iktidarına, gerçek kurtuluş sosyalizme doğru önemli bir adım atmış olacağız.

Yarın Bursa'da, Cumartesi İzmir'deki mitinglerde Genel Başkanımız sizlere seslenecektir.

Selam size işçi, emekçi kardeşlerim,

Selam Çark Başak'a.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Nurten ARICAN

Milletvekili adayı

1 Haziran 1977
Saat : 20.50 - 21.00

«İşçiler, Emekçiler, Köylüler, Kardeşlerim,

Ben, Türkiye İşçi Partisi kurucularından ve İstanbul milletvekili adayı Nurten Arican.

26 yıllık işçiyim. 5 çocuk anasıyım.

12 yaşında çalışmaya başladım. İlk işim, tütün işçiliği idi. Tütün işçiliğinden tekstil işçiliğine, tekstil işçiliğinden Almanya işçiliğine, yaban ellere savruldu. 9 yıldan beri ise, kimya işçisiyim.

Pahalılık ve geçim sıkıntısı altında ezilen milyonlarca işçi-emekçi kadından biriyim. Bütün arkadaşlarım gibi gece gündüz, cumartesi pazar demeden çalışmama rağmen, geçim sıkıntısından kurtulamıyorum.

Yüzbinlerce işçi ve emekçi kardeşim, daha da kötü durumda.

Bu nedenle, gecekondularda oturmak zorunda kalıyoruz. İyi ve yeterli beslenemiyoruz. Çocuklarımızı istediğimiz gibi yetiştiremiyoruz. Pahalılığın, yoksulluğun pençesinden kurtulamıyoruz.

Geçenlerde Devlet Radyosu'nun Sağlık Saati'nde dinledim: «Et girmeye eve, dert girer» diyordu. Etin kilosu 60-70 lira. İşçiye, emekçiye verilen asgari ücret, günde net 40 lira. Bu parayla nasıl et alınacağı ise, radyoda söylenmedi.

Sermayenin iktidarları, bizlere, «günde 40 lira ile yaşayın» diyor.

Seçim zamanı gelince de, karşımıza geçip, yine beni seç, ben senin haklarını koruyorum, diyor.

İşçi ve emekçi arkadaşlarım,

Sermaye partileri ve iktidarları bizi aldatıyorlar. Onların istedikleri üreten ellerimiz ve kafamızla, hep kendilerine çalışmamızdır.

Biz çalışacağız, onlar kazanacaklar. Biz üreteceğiz, onlar zengin olacaklar. Bu sömürü ve baskı düzenini devam ettirebilmek için, ellerinden geleni yapıyorlar ve yapacaklar.

Kardeşlerim,

Yurdumuzda, halen 6 milyon kadın tarlada, yarım milyondan fazlası büro ve dairelerde, 300 binden fazlası da fabrikalarda çalışıyor. Bunun dışında, çok sayıda kadın da eve iş alıyor, ya da başkalarının ev hizmetlerinde çalışıyor. Çalışma şartlarının kötülüğü yanında çalışan kadını, anayı biraz olsun rahat ettirecek, gözünlü arkada bırakmayacak imkanlar ise yok! Bunca yıldır, çalıştığım hiç bir işyerinde, yahut oturduğum semtlerde, küçük çocuklarımı bırakıp işe gideceğim bir kreş, bir çocuk yuvası yoktu. Mahallemizde çocukların, pis sulardan, çamurdan, trafik kazasından kurtulup, oynayacağı bir çocuk parkı da yok. Okullarda iki veya üçlü tedrisat yapıldığı için, çocuklar, günün büyük bir bölümünü başıboş geçiriyorlar.

Bütün milyonlarca işçi, emekçi ana, aynı eziyetli günleri geçiriyoruz. İşyerinde, çalışırken, aklımız küçük çocuklarımızda kalıyor. Milyonlarca fakir ve orta halli köylü kadının durumu da farklı değil. Yılın yarısını tarla ve bahçelerde geçiren, ömürlerinin büyük bir kısmını hasta, halsiz mutsuz geçiren bu insanların, bütün gün kazma ve çapa sallamaktan, elleri nasırlaşmış, gencecik yüzleri kırışmış, belleri bükülmüştür.

Okuma yazma bilmeyen kadınlarımız, aynı durumdaki erkeklerden iki kat daha fazladır. Orta öğrenim gören kızlarımızın sayısı, aynı durumdaki erkeklerin yarısı kadardır. Yüksek öğrenim gören yirmi öğrenciden ancak biri kızdır.

İşçiler, emekçiler, kardeşlerim,

Biz kadın emekçiler, erkek arkadaşlarımızdan daha da kötü şartlarda çalışıyoruz. Büyük çoğunluğumuz, sendika ve sosyal haklardan faydalanmıyor. Kadın işçilerin çoğunlukta olduğu işyerlerinde, çalışma koşulları daha da kötü.

Çoğunluğumuz, vasıfsız işçiyiz. Bu nedenle de, gerektiğinde, işten ilk çıkarılanlar, biz oluyoruz.

Böyle zor koşullarda bütün gün çalıştıktan sonra, eve döndüğümüzde ise, mutfak işleri ve bütün ailenin bakımı da bize düşüyor.

Kardeşlerim,

Kapitalist toplumlarda «eşit işe eşit ücret» ilkesi kağıt üzerinde kalmıştır. İşçi kadınların ücretleri, erkek işçilere göre dörtte bir, bazen yarı yarıya düşüktür. Patronlar ve büyük toprak sahipleri, bizi daha fazla sömürmekte, ezmektedirler.

Her yıl onbinlerce işçi, çeşitli bahanelerle işten çıkarılıyor. Yerlerine, asgari ücretle yenileri alınıyor. Bunun dışında, bir de geçici olarak, özel anlaşmalarla çalışan işçiler var. Bu kardeşlerimiz, o işyerinde toplu sözleşme yapılıyor olsa da, faydalanamıyorlar. Günü geldi mi, kapının önüne bırakılıyorlar. Böylece patronlar, bir yandan kıdem tazminatı vermekten kurtulmuş oluyorlar, diğer yandan da, sendikalaşmayı baltalıyorlar.

Kardeşlerim,

Büyük illerde çalışanlar bilirler. Evden işe, işten eve gidip gelirken, hergün yollarda birkaç saat kaybederiz. Bunu önlemek için metro yapılmaz, tren, otobüs sayısı arttırılmazken, her yıl onbinlerce otomobil piyasaya sürülür. Koç ve Ordu Yardımlaşma Kurumu'nun, otomobil üreticisi emperyalist tekellerin Türkiye'deki ortaklarının, daha büyük kârlar elde etmesi uğruna, her gün ömrümüzden birkaç saat çalınır. Üstelik, verdiğimiz vergilerle, bu yolların masraflarını da, biz öderiz.

Biz Türkiye İşçi Partiler, her gün ömrümüzden çalınan, yol-
da geçen saatlerin, çalışma süresinden sayılmasını talep ediyoruz.

Biz işçilerin, emekçilerin sağlık işlerimiz de, ayrı bir derttir.

Sosyal Sigortalar Kurumu'nun hastanelerinde hor görülürüz. İşlerimiz bir angarya gibi baştan savma yapılır. Bizimle, dertlerimizi halletmek için değil, «baktık işte» diyebilmek için ilgilenilir. Oysa bu Kurum, bizim paramızla ayakta durmaktadır. Bu hastaneler, bizim paramızla yapılmıştır.

Görülüyor ki, sermayedarlar iktidarda kaldıkça, bizim paramızla dönen kurumlarda bile kötü muameleye uğruyoruz. Bu kurumlar bile, sömürü düzeninin bir parçası oluyor.

Kardeşlerim,

Ağır şartlar altında çalışan, evine dönüp çocuklarıyla bir akşam yemeği yiyebilmeyi bütün gün özleyen işçi, emekçi analar, Miliyetçi Cephe iktidarında bir de faşist baskı ve şiddeti, en açık biçimde, kendi ana yüreklerinde duymaktalar.

Cumhuriyet Halk Partisi bu meseleyi, oy toplama aracı olarak kullanmaktadır. Oysa cinayetleri durdurabilmenin, çocuklarımızı kaşıst baskı ve şiddetten kurtarmannın bir tek yolu vardır :

Büyük sermayedarların, büyük toprak sahiplerinin, emperyalizmin gücünü kırmalıyız. Dış ticareti, sigortacılığı, bankacılığı, yerli - yabancı büyük şirketleri patronların elinden alarak topluma maaletmeliyiz. NATO'dan, CENTO'dan, Ortak Pazar'dan çıkmalı, emperyalizmin ağlarını, kopartıp atmalıyız. Çünkü, yavrularımızı vuran, öldüren, birbirine düşürenlerin arkasında, onlar vardır.

İşçi, emekçi kardeşlerim,

Türkiye İşçi Partisi'nin mücadelesi, sorunlarımıza, dertlerimize kökünden bir çözüm getirmek içindir. Sömürüyü ortadan kaldırmak, dertlerimizi kökünden halletmek, ancak işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin iktidara gelmesiyle, sosyalizmi kurmasıyla mümkündür.

Sosyalist ülkelerde, sömürüyle birlikte, kadın - erkek eşitsizliği de ortadan kalkmıştır. Kadınların kendilerini geliştirebilmeleri, istedikleri her mesleğe girebilmeleri için, bütün imkanlar hazırlanmıştır. Parasız çocuk yuvaları; çocuk klüpleri, çocuk parkları ve diğer sosyal hizmetler, anaların yükünü ortadan kaldırmıştır.

Sağlık hizmetleri, en iyi bir biçimde, parasız olarak karşılanmaktadır. Doğum izni Türkiye'dekinin birkaç katıdır. Her işçi ailesi, yıllık izninde, en geniş imkanlı tesislerde dinlenmektedir.

İşçilerin, emekçilerin gerçek kurtuluşu sosyalizmedir 5 Haziran seçimleri bu mücadelemiz için önemli bir adım olacaktır. Bu seçimlerde Partimiz Türkiye İşçi Partisi, yedi sermaye partisi ile mücadele etmektedir. Bu, bir sınıf mücadelesidir!

Seçimlerde, kendi sınıfımızın partisi olan Türkiye İşçi Partisi'nden Meclise göndereceğimiz temsilciler, orada burjuva partilerinin karşısında yerlerini alacaklardır. Seçimden seçime «oy» diyerek kapımıza gelenlerin, Meclise girene kadar bol keseden vaatte bulunup, sonra bunları unutanların karşısına bizlerin sözcüsü olarak dikileceklerdir. Pahalılığın, yoksulluğun, sömürü ve baskıların, bugüne kadar işlenen siyasi cinayetlerin, yapılan yolsuzlukların hesabını soracaklardır.

Analar, bacılar, kardeşlerim!

Ben 26 yıllık işçi, 5 çocuk anası olarak sizlere sesleniyorum : Çocuklarımıza, bugünkü kara kaderimizi miras bırakmıya-

lim. Onların mutlu yaşadığı, her türlü sömürü ve baskıdan kurtulduğu yarınları kurmak üzere, işçilerin işareti olan ÇARK'ı köylülerin işareti olan Başağı, Çark-Başak'ı destekleyelim.

Oylarımızı, Partimizde, Türkiye İşçi Partisinde birleştirelim.»

4 Haziran günü İzmir'de Genel Başkan Behice Boran'ın konuşacağı mitingde buluşalım.

1 Haziran 1977

Say: 20.33-20.45

Öğretmenler Sendikası Genel Başkanı Behice Boran'ın
konuşması

İşçilerimiz, köylülerimiz, emekçilerimiz, öğrencilerimiz, öğretmenlerimiz, her türlü sömürü ve baskıdan kurtulduğu yarınları kurmak üzere, işçilerin işareti olan ÇARK'ı köylülerin işareti olan Başağı, Çark-Başak'ı destekleyelim.

İçinde bulunduğumuz ülke, her türlü sömürü ve baskıdan kurtulduğu yarınları kurmak üzere, işçilerin işareti olan ÇARK'ı köylülerin işareti olan Başağı, Çark-Başak'ı destekleyelim.

Her türlü sömürü ve baskıdan kurtulduğu yarınları kurmak üzere, işçilerin işareti olan ÇARK'ı köylülerin işareti olan Başağı, Çark-Başak'ı destekleyelim.

Çevremizde bulunan her türlü sömürü ve baskıdan kurtulduğu yarınları kurmak üzere, işçilerin işareti olan ÇARK'ı köylülerin işareti olan Başağı, Çark-Başak'ı destekleyelim.

Her türlü sömürü ve baskıdan kurtulduğu yarınları kurmak üzere, işçilerin işareti olan ÇARK'ı köylülerin işareti olan Başağı, Çark-Başak'ı destekleyelim.

Das ist die erste Seite des Buches, die ich hier
mitbringen möchte. Sie enthält die ersten
Kapitel des ersten Bandes. Ich hoffe, Sie
werden sie mit Interesse lesen. Die
Übersetzung ist von mir selbst gemacht
und ich hoffe, sie ist gut gelungen.
Ich werde Ihnen auch die anderen
Bände mitbringen, sobald sie
ausgegeben sind.

Die zweite Seite des Buches, die ich hier
mitbringen möchte, ist die dritte Seite
des ersten Bandes. Sie enthält die
ersten Kapitel des zweiten Bandes.
Ich hoffe, Sie werden sie mit
Interesse lesen. Die Übersetzung
ist von mir selbst gemacht und ich
hoffe, sie ist gut gelungen.

Die dritte Seite des Buches, die ich hier
mitbringen möchte, ist die fünfte Seite
des ersten Bandes. Sie enthält die
ersten Kapitel des dritten Bandes.
Ich hoffe, Sie werden sie mit
Interesse lesen. Die Übersetzung
ist von mir selbst gemacht und ich
hoffe, sie ist gut gelungen.

Die vierte Seite des Buches, die ich hier
mitbringen möchte, ist die siebte Seite
des ersten Bandes. Sie enthält die
ersten Kapitel des vierten Bandes.
Ich hoffe, Sie werden sie mit
Interesse lesen. Die Übersetzung
ist von mir selbst gemacht und ich
hoffe, sie ist gut gelungen.

Die fünfte Seite des Buches, die ich hier
mitbringen möchte, ist die neunte Seite
des ersten Bandes. Sie enthält die
ersten Kapitel des fünften Bandes.
Ich hoffe, Sie werden sie mit
Interesse lesen. Die Übersetzung
ist von mir selbst gemacht und ich
hoffe, sie ist gut gelungen.

Die sechste Seite des Buches, die ich hier
mitbringen möchte, ist die elfte Seite
des ersten Bandes. Sie enthält die
ersten Kapitel des sechsten Bandes.
Ich hoffe, Sie werden sie mit
Interesse lesen. Die Übersetzung
ist von mir selbst gemacht und ich
hoffe, sie ist gut gelungen.

Die siebte Seite des Buches, die ich hier
mitbringen möchte, ist die dreizehnte Seite
des ersten Bandes. Sie enthält die
ersten Kapitel des siebten Bandes.
Ich hoffe, Sie werden sie mit
Interesse lesen. Die Übersetzung
ist von mir selbst gemacht und ich
hoffe, sie ist gut gelungen.

Yavuz ÜNAL

Milletvekili Adayı

2 Haziran 1977
Saat : 20.35 - 20.45

«İşçiler, Köylü - Kentli - Kadın - Erkek Emekçiler, Kardeşlerim.»

İç politik sorunlar karşısında birbirleriyle boğuşan sermaye partileri dış politika konusunda tam bir uyum içindedirler. Türkiye'nin çok hassas bir denge üzerinde olduğunu, bu nedenle de dış ilişkilerimizin tartışılmaması gerektiğini öne sürüyorlar.

İçinde bulunduğumuz seçim kampanyasında da bu konuya özel bir dikkat gösteriyorlar. Ancak tüm ülkeler için olduğu gibi, Türkiye içinde dış politik ilişkilerin belirleyici bir niteliği vardır. Nitekim seçim kampanyasını Londra'daki NATO toplantısında ABD. Başkanı Carter'in masasına yumruk vurduğunu iddia ederek açan Demirel'e karşı bir CHP. yetkilisi «Dış ilişkilerimizi seçim kampanyasının dışında tutmaya özen gösteriyoruz» diyerek geleneksel tutumlarını açıklamıştır.

Dış politik sorunlar ülkemizin tartışılmaması gereken «Milli» sorunları diye işçi ve emekçi kitlelerden uzak tutulmaya çalışılmaktadır.

Gerçekten buraya kadar banda almamamız bizle de Türkiye İşçi Partisi üyesi olana dek dış politik sorunların Devletlerarası karmaşık sorunlar olduğunu ve her türlü tartışmanın dışında tutulması gerektiğini zannediyorduk. Oysa bugün, Türkiye İşçi Partisi'nin yürüttüğü mücadele sonucu, yüzbinlerce işçi ve emekçi, egemen sınıf iktidarlarının dış ilişkilerinde toplumumuzdaki tüm sınıf ve tabakaları temsil ettiği iddiasının kocaman bir yalan olduğunu biliyoruz.

Siyasi iktidarı ellerinde tutan büyük sermayedarlar, büyük toprak beyleri, bankerler, büyük tüccarlar, işçi - köylü tüm emekçileri baskı altında tutarak sömürebilmek için emperyalist güçlerle işbirliği içindedirler. Ülkemizin dış politikası da bu yerli ve emperyalist sömürücü güçlerin ilişkiler bütününe oluşturmaktadır.

Toplumumuzun ezici çoğunluğuna karşı emperyalizmle kenetlenmiş işbirlikçi azınlık yararına yürütölen dış politika, her türlü ulusal niteliğini yitirmiştir. Egemen sınıflar, sömürtü düzenini emperyalizmle işbirliklerini arttırdıkça daha da ileriye götürmektedirler. Bu işbirliğinde büyük ortak, büyük patron emperyalizmdir. Birçok büyük şirket, büyük holding ve banka emperyalist sömürünün artıkları ile beslenen çakallardan başka birşey değildir.

Sanayi, madencilik, dış ticaret ve sigortacılık dallarında en önemli firmalar yabancı sermayenin ortak olduğu firmalardır. Son üç yılda yabancı sermayeli firmaların sermayeleri iki katına çıkmıştır. Yabancı sermayenin yurt dışına çıkardığı kâr transferi yurt içine yaptığı yatırımdan çok fazladır.

Emperyalist sermayenin egemenliği belli firmalara ortak olmakla da sınırlı değildir. Emperyalist tekeller hiçbir sermaye payı olmayan kuruluşları bile teknik ve ticari anlaşmalarla kendine bağlamıştır.

Ekonomik işbirliği ve kalkınma örgütü, para fonu ve Dünya Bankası gibi kuruluşlarla olan ilişkiler de ölkemizin emperyalizme bağımlılığının öteki önemli göstergeleridir.

Büyük sermayedarlar ve büyük toprak sahipleri adına yürütölen dış politika sonucunda Türkiye NATO ve CENTO gibi saldırgan emperyalist kuruluşlara sokulmuş, yurt toprakları ABD'ye üs olarak hibe edilmiş ve egemenlik haklarımız ikili anlaşmalarla yabancılara devredilmiştir.

Ölkemiz NATO içinde örgütlenmiş emperyalist devletlerin Sovyetler Birliği'ne ve öteki sosyalist ölkelere karşı başlatacağı bir atom savaşında saldırı üssü ve alanı durumundadır. Milyonlarca yurttaşımız bir an içinde yok olma tehlikesi ile karşı karşıyadır.

Emekçi kitleler ağır bir silâhlanma yükü altında ezilmektedirler. Türkiye NATO ölkeleri içinde en yoksulu olmasına rağmen askeri harcamaların milli gelir içindeki payının en yüksek olduğu ölkedir. Bütçenin beşte biri askeri harcamaları gitmektedir. Bütün bunlar yurt savunması için değil, emperyalist ölkelerin ve NATO'nun yararına ve onlar tarafından çizilen askeri stratejiye göre yapılmaktadır.

Dünyanın bir-iki ölkesinde rastlanacak büyüklükteki bir ordunun beslenmesi, askerlik süresinin uzunluğu, ulusal çıkarlara aykırıdır. Bu durum dış borç yükünü arttırmakta, pahalılığı körüklemekte, eğitim, sağlık ve öteki sosyal alanlara ayrılan kaynakları azaltmaktadır.

Türkiye, sosyalist ülkelere, geri ve bağımlı ülkelerin ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı düşmanca bir politikaya ortak edilmiştir. Ülkemiz, başta sosyalist ülkelerle olmak üzere tüm komşu ülkelerle dostluk ve işbirliği, barış, ve karşılıklı güven ortamının yaratacağı gelişme olanaklarından mahrum edilmiştir. Emperyalist ülkelerin dümen suyunda bir NATO üyesi olarak Arap halklarının karşısında ve İsrail'in yanında yer almıştır.

Kardeşlerim,

Sanayimizi çökertecek, ekonomimizi emperyalist egemenlik altına sokacak Ortak Pazara CHP iktidarında sokulduk. Daha o zamanlar yani 1963 yılında Türkiye İşçi Partisi buna karşı çıktı.

Gene CHP - MSP iktidarında yeraltı zenginliklerini emperyalizmden koruma mücadelesi veren halklara karşı kurulmuş olan Enerji Ajansı'na sokulduk.

Son yıllarda ABD'nin Türkiye'deki yatırım ve diğer ilişkilerini Japonya, Federal Alman ve öteki Avrupa ülkelerinin yatırım ve ilişkileri ile pekiştirilmesi bütün sermaye partilerince desteklenmektedir.

Kardeşlerim,

On yıl önce Türkiye İşçi Partisi'ne karşı üs yok tesis var diyen Demirel ve ortakları inkâr ettikleri yabancı tesisleri şimdi Türk Bayrağı arkasında gizlemeye çalışmaktadırlar. Fakat bu saldırı ve casusluk merkezleri gene çalışmalarını sürdürüyorlar. Bu üsler için emperyalistlerle yapılan kira anlaşması, yurt topraklarının bir bölümünden açıkça vazgeçilmesi anlamındadır. Bir Anayasa suçudur. Bu anlaşmayı yapanların Türk Ceza Kanununun 125. maddesi uyarınca Yüce Divanda yargılanması gerekmektedir. Türkiye İşçi Partisi'nin her zaman vurguladığı gibi yurdumuzun emperyalistlere kiralanacak bir karış toprağı yoktur.

Amerikan emperyalizmi Türkiye ve Yunanistan'ı kendine daha çok bağımlı hale getirmek için sürekli bir çekişme ve çatışma içine sokmuştur. Ege denizinin zenginliklerini paylaşmak için çıkarılan tartışmanın gerçek amacı bu denizi emperyalist petrol tekelinin ve NATO'nun bir gölü haline getirmektir.

Emperyalizm Kıbrıs'ta da Türk ve Rum toplumunu birbirine düşürecek adayı parçalamak istemektedir. NATO içinde ve emperyalist ülkelerin müdahalesi ile sağlanacak bir çözüm adaya barış ve kardeşliği değil, yeni çatışmaları getirecektir. Emperyalist-

lerin batmayan uçak gemisi olarak gördükleri Kıbrıs, tüm Orta Doğu'yu ve Akdeniz'i, bu arada Türkiye ile Yunanistan'ı kontrol altında tutmak, tehdit etmek için kullanılacaktır. Nitekim Arap ülkeleri bu emperyalist planın farkındadırlar. Bu nedenle Türkiye'nin Kıbrıs politikasını desteklemiyorlar ve haklıdırlar.

İşçiler, Emekçiler, tüm Yurtseverler,

İşbirlikçi büyük sermaye ve onun temsilcileri bu halk düşmanı tutumlarını başta Sovyetler Birliği olmak üzere Sosyalist ülkelere karşı düşmanlıklar yaratan milliyetçilik politikası ile gizlemeye çalışmaktadırlar. Bunun için sürekli olarak Türkiye'ye yönelik hayali dış tehlikeler uyduruyorlar. Böylece sosyalizm düşmanlığı ve korkusu yayarak işbirlikçi politikalarını gizlemeye çalışmaktadırlar.

CHP de ulusal ve onurlu dış politika adı altında MC iktidarının yürüttüğü bu halk düşmanı politikaya karşı çıkmamaktadır. Türkiye'nin kapitalist dünya içinde ve emperyalizme bağımlı kalmasını kabul etmekte, daha da öte savunmaktadır. CHP, Türkiye'yi emperyalizmin baskı ve sömürüsü altında tutan politikayı uygulamış yada bu politikaya devamlı ortak olmuştur. NATO'ya, CEN-TO'ya, Ortak Pazar'a ikili anlaşmalara karşı çıkmadığı gibi bu örgütlerle ilişkilerin daha da sıkı tutulmasından yanadır. Ecevit'in, Kıbrıs çıkarması sırasında NATO içinde Yunanistan'ın bıraktığı boşluğu doldurmaktan yana isteği, bunun en somut delilidir. Bu yüzden onun milliyetçiliği de dönüp dolaşıp, başka ülkelerin haklarını hedef alan işçi ve emekçi sınıflarımıza karşı bir milliyetçilik olmaktan öteye gidememektedir.

Yurtseverler,

Ülkemizi baskı ve sömürü altında tutan emperyalizme ve onunla işbirliği halindeki büyük sermayedarlara ve büyük toprak sahiplerine karşı bağımsızlık mücadelesinin başarıya ulaştırılması ve ulusal bir dış politikanın uygulanabilmesi için bütün ilerici, demokrat ve yurtseverlerin işçi sınıfının etrafında güç ve işbirliği etmesi zorunludur.

Türkiye İşçi Partisi yurdumuzun emperyalizmin her türlü baskı ve sömürsünden kurtulmasını ve emperyalizme karşı aktif bir dış politika izlenmesini gerçekleştirmek amacı ile şu hedefler için mücadele ediyor :

NATO, CENTO, Ortak Pazar ve Enerji Ajansı'ndan çıkılması için,

ABD ile yapılan bütün ikili anlaşmaların feshedilmesi, bütün yabancı üslerin kaldırılması için,

Tüm komşu ülkelerle, bu arada kurtuluş savaşı sonrasında olduğu gibi Sovyetler Birliği ile dostluk ve saldırmazlık paktı imzalanması için,

Türkiye ve Yunanistan halklarının Kıbrıs'ta yaşayan iki toplumun karşılıklı çıkar ve haklarının gözetilerek bölgede güvenliği, dünyada barışı güçlendirecek biçimde çözümlenmesi için,

Bağımsızlığı, tarafsızlığı, toprak bütünlüğü, uluslararası garanti altına alınmış, askerden, üslerden ve silahtan arınmış iki toplumun yanyana barış içinde yaşadığı ve iç yapılarının demokratikleştirildiği Kıbrıs devletinin oluşturulması için,

Askerlik süresinin kısaltılması, milli savunmamızın yalnızca yurt savunması gerekleri açısından yeniden düzenlenip örgütlenmesi için,

Askeri bloklar dışı bağlantısız bir dış politika izlenmesi, genel silahsızlanmayı sağlayacak, bölgemizde ve dünyada barışı güçlendirecek her onurlu girişimin desteklenmesi için mücadele ediyor.

Bu hedeflerin gerçekleşmesi emperyalizmin ve işbirlikçilerinin gücünü kıracak, işçilerin ve müttefik emekçi sınıfların iktidarda olduğu Sosyalist Türkiye'ye gidenyolları açacaktır.

İşbirlikçiliğe ve emperyalizme teslimiyetçiliğe karşı olan işçi, köylü, emekçi, aydın tüm yurtseverlerin yeri Türkiye İşçi Partisi'nin safhalarındır.

Yaşasın ulusal bağımsızlık mücadelemiz,

Yaşasın her türlü baskıdan kurtuluş mücadelesinin başını çeken Partimiz Türkiye İşçi Partisi.

Cumartesi günü saat 15.00 de Genel Başkanımız Behice Boran'ın da katılacağı İzmir Heykel alanındaki mitingde buluşalım.

Dinçer DOĞU

Yönetim Kurulu Üyesi

3 Haziran 1977

Saat : 20.20 - 20.30

İşçi ve emekçi kardeşlerim,

Yine bir seçim dönemi yaşıyoruz. Bu seçim döneminin, geçmiş seçim dönemlerinden farklı olan yanları da var, farklı olmayan yanları da var. Farklı olmayan yanı şu. Bütün politikacılar geçmişte olduğu gibi, her dört yılda sadece bir ay için, biz emekçi kitlelere iltifat ediyorlar. Bizlere «sevgili vatandaşlarımız» diyorlar. «Sizin yeriniz başımızın üstündedir» diyorlar. Bizler, bir ay için muteber insanlarız şimdi. Oylarımızı alana kadar itibarımız sürecek.

Çünkü seçim döneminde sermaye partilerinin, oy deposu olarak gördükleri işçi ve emekçi oylarına ihtiyaçları var. Çünkü, sermayedarların oyları, bunlara, Meclis'te bir grup kurdumaya bile yetmez. Bu yüzden seçim kampanyasında bizden yana görünüyorlar ve bizim ağızımızdan konuşuyorlar.

Sonra ne olacak? Dört yıl sonra, bugün dinlediğimiz vaadleri aynen dinleyeceğiz. Bizim oylardımızı alabilmek için bolkeseden vaadler savuranların, yağmada ortaklık sürerken, birbirleriyle kucaklıklarını, fakat yeni bir seçim döneminde tekrar birbirini suçladıklarını göreceğiz. Birbirine, «hırsız» diyen, «namuzsuz» diyen, «geri zekalı» diyen, «gayri ciddi adam» diyen politikacılar göreceğiz.

Şu anda da görüyoruz. Parti liderlerinin, başbakanlık yapmış kimselerin kendilerine saygıları olmadığını ibretle görüyoruz. Demirel'in kendisine yıllarca en ağır sözler söyleyen Bilgiç ve arkadaşlarını liste başlarına getirdiğini görüyoruz. Ecevit'in, altı parti değiştirmiş, Mecliste gençlerin idamına parmak kaldırmış bir Ethem Kılıçoğlu'nu, MC Bakanlığı verilmediği için Feyzioğlu'nu terkeden Ali Rıza Polat'ı liste başlarına koyduğunu görüyoruz.

Bunlar, bu seçim döneminin, geçmiş seçim dönemlerinden farksız olan yanları. Ama, bu seçim döneminin, bazı farklı yönleri

de var. Bu seçim döneminde, geniş emekçi kitleleri aldatmak, şaşırtmak ve kafalarını bulandırmak için, şimdi daha farklı ve daha ince taktikler kullanılıyor. Burjuvazi, yani sermaye sınıfı, politik sahada kendi çıkarına dengeyi çok ustaca ayarlıyor. Tabii bunu yaparken, toplumun bütün kesimlerinde bu dengeyi uygun oluşturmaları da gerçekleştiriyor. Sermaye sınıfı, elindeki bütün araç, gereç ve güçleri seferber etmiş durumda. Radyosu, televizyonu ve basını ile kitlelere sürekli bir propaganda bombardımanı yapıyor. Terörü, zorbalığı teşvik edip, geniş emekçi kitleleri sindirmeye çalışıyor. Bütün bunlar, emekçi kitleleri, dıştan kuşatma yöntemleridir. Burjuvazi, geniş emekçi kitleleri, sadece dıştan kuşatmakla zaptedemeyeceğini iyi bilmektedir. Bunun için burjuvazi, kitleleri içten de kuşatıyor. Bu kuşatma, kitleleri şaşırtma, aldatma ve saptırma biçiminde oluyor. Sermaye sınıfı bunu başarmak için şu yöntemi kullanıyor: Hep biliyoruz. Geniş emekçi kitleler, kendi aralarında bir takım esaslara göre örgütleniyorlar. Köylüyer kooperatiflerde, memurlar derneklerde, serbest meslek sahipleri - küçük esnaflar odalarda, mesleki derneklerde; işçiler sendikalarında örgütleniyorlar. İşte burjuvazi, toplum kesimlerindeki bu örgütlenmenin sağlıklı gelişmesini önlemek, mevcut örgütlerin yapısını yozlaştırmak için, özellikle iki yıldır daha ince ve daha etkin yöntemler uyguluyor. Örgütlerimizin içine kendi ajanlarını, çeşitli kılıklara bürünmüş kendi adamlarını sokuyor, sızdırıyor. Bununla da yetinmiyor. Bu tip örgütlerin yönetiminde bulunan bütün kişileri tek tek inceliyor. Onların zaaflarını, zayıf yönlerini, özlem ve tutkularını tesbit ediyor. Paraya karşı zayıf olan yöneticileri parayla satın alıyor. Lükse düşkün olanlarını lükse boğuyor. Kumar hastalığı olanlarını, her akşam şansını yaver kılarak kazandırıp kendine bağlıyor. Bir kısmını, ticarî işlerin içersine sokup, kolay para kazandırarak zengin ediyor. Daha başka çarpık zevkleri olanları o zevklerini tatmin ederek kendi safına kazanıyor. Bu tip yöneticileri, kendi kitesinden koparıyor, yozlaştırıp, soy-suzlaştırıyor. Sonunda biz emekçiler olarak bir de bakıyoruz ki, kendimizden olan, bizden bildiğimiz, kooperatif yöneticimiz, dernek başkanımız, sendika başkanı ya da sendika genel sekreterimiz, yani bizim yöneticilerimiz bize, biz emekçilere, yanlış hedefler gösteriyorlar. Kendi sınıf çıkarlarımıza ters öneriler yapıyorlar. Mücadelemizi saptırıcı eylemlere girişiyorlar.

Kimya ve petrol işkolunda DİSK'e bağlı en büyük sendikanın altı yıl Genel Başkanlığını yaptım. Kirli oyunlarla ve oyuncularla

mücadele ettim. Bütün bu tertipleri görmüş bir fabrika işçisi olarak sesleniyorum sizlere.

Burjuvazinin oyunu ve kuşatması bu kadarla da bitmiyor. İşçi ve emekçilerden yana bildiğimiz, öyle tanıdığımız bir takım aydınlar, yazarlar da bakıyoruz, burjuvazinin estirdiği terörden ürkererek, yılgınlığa düşerek bizlere yalan söylemeye, yanlış şeyler yazmaya başlıyorlar.

Bütün bu saptırma, şaşırtmaca ve aldatmaca furyasında bazı kişiler, «en güvendiğimiz insanlar kof çıktı. İnandığımız aydın, yazar, sanatçı kişi, bir yıl, hatta altı ay önce söylediğinin, yazdığının tam tersini söylüyor ve yazıyor, güvenilecek kimse kalmadı» diye umutsuzluğa, karamsarlığa düşüyor. Zaten burjuvazi de bunu, kitelerde böylesine bir güvensizlik, karamsarlık yaratmak için tezgâhlıyor.

İşçiler, Emekçiler,

Sınıftan koparılmış yöneticilerin kaypaklığı ve ihaneti, rahatına düşkün, ürkek, zora gelmeyen, her işi kolayından alan küçük burjuva aydınlarımızdan bir kısmının dönekliliği, iki yüzlülüğü, bizleri karamsarlığa düşürmemelidir. Bu mücadele içinde, bunlar tabiidir. Dünyanın birçok yerinde böyle olmuştur. Bu uzun ve çetin yola çıkanların bir kısmı yoluna devam edememiş, fire verilmiştir.

İşçiler, köylüler, memurlar, küçük esnaf ve zanaatkarlar, devrimci gençler, ilerici demokratlar, emeğimizi satarak geçinen emekçiler olarak şunu bilmeyiliz ve bilmeyenlere öğretmeliyiz : İşçi sınıfının ve emekçi halkımızın mücadelesi, lafazanlıkla, rahat ve kadife koltuklarda oturarak, bir eli yağda, bir eli balda, tasasız, zahmetsiz yürütülmez. Rahatına düşkün, ürkek, işçi sınıfının kurtuluşunu başka güçlerden bekleyenler, bunun başka güçlerin himmet ve müzahareti ile olacağını zannedenler, bizim davamızı, bizim dışımızdaki güçlere kayıtsız - şartsız ipotek etmek isteyenler, şunu iyi bilsinler; bu dava, vekâletname ile başkalarına vekâlet vererek yürütülecek ve kazanılacak bir dava değildir. Bu davanın en iyi savunucuları işçi sınıfımız ve onun yandaşları emekçi kitlelerdir. Bunun dışında bir güç, bu mücadeleyi yürütemez, yürütmek de istemez zaten. Bunun aksini önermek, işçi sınıfının gücüne inanmamaktır, güvenmemektir.

Ülkede, faşist baskılar vardır. İşçi sınıfının mücadelesi önüne konmuş, kanunî engeller vardır. Bu baskılar, bu engeller, bun-

ların üstüne yürümekle, engelleri omuzlayıp yıkmakla ortadan kaldırılabılır. Bu, yürek isteyen, inanç isteyen bir iştir. Bugün Türkiye İşçi Partililer, kafaları muşta ile, kolları sopa ile kırılmasına rağmen, ayağında, kolunda faşistlerin sıktığı kurşunları taşıyarak, yaralı yaralı bu mücadeleyi veriyorlar. Bunu görmezden gelenler, küçümseyenler, hele solda olduğunu söyleyip bunları yapanlar, sizler: «Biz bu kadar zora gelemeyiz, rahatımızdan vazgeçmeyiz» deseniz daha dürüst davranmış olursunuz. Biz işçiler ve emekçilerin, politik tercih yapmada kullandığımız ölçü, sınıf ölçüsüdür.

İşçiler, Emekçi kardeşlerim,

Seçimlere giden sekiz partinin sınıfsal yapısını iyice gözder geçirmeliyiz. Türkiye İşçi Partisi dışındaki bütün partileri sınıf yapıları, bu partilerin işçi ve emekçi kitlelerin sorunlarını çözmeye elvermemektedir. Bu partilerin, parlamentoya gidecek temsilcilerinin yarısından fazlası bugünden bellidir. Aday listelerine bakalım. Bunların hemen hepsi ya direkt olarak, fabrikatör, ithalatçı, ihracatçı, komisyoncu, büyük müteahhit ve toprak ağaları, yani sermaye sınıfına mensup kişiler bunlar. Bir kısmı da bunlara maaş ile bağlı danışmanlar uzmanlar. Yani mide bağları olan kişiler. Milliyetçi Cephe partileri ve onun dışında olup da, biz sağ partiyiz diyen partiler, zaten sermaye sınıfının partileri olduğunu söylüyorlar. Yaptıkları işlerle hangi sınıfın çıkarlarını savunduklarını da ortaya koyuyorlar. Ama, halk iktidarını kuracağını, işçi ve emekçi kitleler yararına işler yapacağını, işçi sınıfının sorunlarını halledeceğini söyleyen CHP'nin adaylarının, meclise göndereceği temsilcilerinin sınıfsal yapıları, diğer sağ partilerinkinden farklı değildir. CHP, gerçek bir toprak büyük reformunu, 12 Mart faşizminin hesabını sorma işini, lokavtı kaldırmayı, genel grev yasasını çıkarmayı, 141-142. maddeleri kaldırmayı; toprak ağası, sıkıyönetim sorumluları, fabrikatör, ithalatçı, ihracatçı olan milletvekilleri ile mi yapacak? Bu kanun tasarılarına, sermaye sınıfına mensup CHP milletvekilleri nasıl parmak kaldırıyorlar.

İşçi, Emekçi Kardeşler,

Biz, Türkiye İşçi Partisi olarak diyoruz ki, parlamentoda işçilerin, emekçilerin yararına kanunların çıkabilmesi, parlamentoyu meydana getiren milletvekillerinin sınıf yapılarına bağlıdır. Emekçi halkımız, 5 Haziran'da sandık başında tercihini yaparken, partilerin sınıfsal yapılarını hesaplamalıdır. Dört yıl sonra, bugün dinlediği-

miz vaadleri, yeniden dinlemek istemiyorsak, kendi sınıfımızın partisi olan, yöneticileri ve parlamentoya göndereceği temsilcileri bizden, bizim sınıfımızdan olan Türkiye İşçi Partisine oy vermeliyiz. Türkiye İşçi Partisi, parlamentoya göndereceği temsilcileri vasıtası ile, meclisin kürsüsünü, mikrofonunu bir araç olarak kullanacak ve bu araçlarla, mecliste neler oluyor, kimlerin yararına kanunlar çıkartılıyor, kimler halkın sömürülmesi için çalışıyor, bütün bunları halkımıza duyuracak. Halkımızın kendi sesini, bağımsız ve gür sesini bu araçları kullanarak yurt sathına yayacaktır. Mecliste emekçi halkımız adına sosyalist denetimi sağlayacaktır.

İşçiler, Köylüler, Memurlar, İlerici Gençler, Tüm Emekçi Kardeşler,

Yarın Başkanımız Behice Boran'ın konuşacağı İzmir Mitinginde buluşalım. Davamıza sahip çıkalım, davamızın, dışımızdaki güçlere vekâlet vererek başarıya ulaşamayacağını bilelim. Bu bilinçle Türkiye İşçi Partisi'nin mücadelesine omuz verelim. Seçimlerde oylarımızı Türkiye İşçi Partisinde toplayalım. Kurtuluşumuz kendi ellerimizdedir. Umudumuz sınıfımız örgütlü gücüdür.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Main body of faint, illegible text, appearing to be a list or a series of entries.

Einzelbeleg

Faint text block below the section header, possibly a list of items or a summary.

Behice BORAN

Genel Başkan

4 Haziran 1977
Saat : 16.30 - 16.40

İşçi, köylü, emekçi, tüm yurtsever kardeşlerim,

Seçim kampanyası dönemi bugün sona eriyor. Bizler TİP olarak bu seçim döneminde işçi sınıfımız ve emekçi halkımıza karşı, sorumluluk ve görevlerimizi yerine getirmenin rahatlığı ve mutluluğu içindeyiz. Seçim mücadelesini, uzun soluklu, sabırlı, fakat aynı zamanda umut dolu sınıf mücadelemizin bir parçası olarak değerlendirdik. MC iktidarının tüm baskı ve engelleme çabalarına rağmen, işçi sınıfımız ve emekçi halkımıza karşı yükümlülüğümüzü yerine getirdik.

TİP emperyalist güçlerin ve işbirlikçi yerli büyük sermayenin isteği üzerine, seçimlerin dört ay önceye alındığına parmak basmıştı. Partimizin yapmış olduğu bu tespit ve açıklamalar, bugün daha da doğrulanmış olarak karşımızdadır. Türkiye kapitalizmi, büyük sermaye sınıfı, sonbaharı bekleyemeyecek kadar sıkıştırlar. Döviz sıkıntısı, para, kredi darboğazları, büyük sermayedarları ve onların iktidarını yeni ve acil tedbirler almaya zorluyordu. Son bir ay içinde sermaye örgütlerinin sözcüleri, basının renkli sayfaları, hep acil ve yeni tedbirlerden söz edip durdu. Halk kitlelerinin sırtına yeni yükler bindirecek bu tedbirlerin, seçim öncesinde alınmayacağını bildikleri için, dış ve iç büyük sermaye erken seçime zorladı; AP ile CHP de kabul ettiler.

Emperyalizm ve işbirlikçi sermayedarlar, seçimlerden sonra hangi parti veya partiler koalisyonu hükümete gelirse gelsin, bunların gerçekleştirilmesini sağlayacaklardır. Şimdi seçim günü gelmeden, bu gerçekler daha fazla gizlenemeyerek ortaya çıktı. Türkiye'ye kredi verebilecek dış kuruluşların başını çeken Uluslararası Para Fonu, Türkiye için bir tedbirler programı hazırlamaktaymış, Türkiye'ye kredilerin verilmesi, bu programın kabulü ve uygulanması şartına bağlanıyor. Türk parasının değerinin düşürülmesi, iktisadi devlet teşekküllerinin ürettiği mallara zamlar, kalkınma hi-

zının düşürülmesi, Türkiye'ye sunulan programın ana unsurlarıdır. Bunun sonucunda da hem hayat pahalılığının, hem işsizliğin artması var. Çok dikkat çekicidir ki, seçim kampanyası boyunca ne AP, ne CHP, ne MSP ve diğerleri, bu acı gerçeklere, kapıya gelip dayanmış bu sorunlara hiç temas etmediler. Artık eskisi gibi enflasyonu önleyeceklerini, ucuzluk getireceklerini, işsizliği ortadan kaldıracaklarını vaatmiyorlar. Bu konularda ne bir ses, ne de nefes.

Halkımızı 2000 yılının hayalleriyle avutmaya çalışan Demirel, «CHP 1977 Türkiye'sini 3 ay bile yönetemez» diyerek, Türkiye'nin yönetilemez bir duruma geldiğini, dolaylı olarak kabul etmiş oldu. AP Genel Başkanı ve sözcüleri radyodan sürekli, ülkenin dertlerini saymak zorunda kaldılar. Ülkenin dertleri son bir ay içinde ortaya çıkmamıştır. Ülkenin dertlerinden, Türkiye'yi herbiri 27'er yıl yönetmiş olmakla övünen AP ve CHP sorumludur. Demirel Türkiye'yi yönetemeyeceğini, ileri sürdüğü isteklerle de itiraf etmek durumunda kalmıştır. Anayasa'da yeni değişiklikler istemesi, Anayasa Mahkemesi ve Danıştay'ın yetkilerinin yeniden kısılmasını, polis teşkilâtının genişletilip güçlendirilmesini istemesi bunu göstermektedir. Bu istekleriyle Türkiye'yi ancak, demokratik hak ve özgürlükleri daha da baskı altına alarak, şiddet uygulamalarını artırarak yönetebileceğini kabul etmektedir. Demirel, er geç, Türkiye'nin, demokratik hak ve özgürlükler kaldırılarak, faşizm tırmandırılarak yönetilemeyeceğini, işçi sınıfımızdan ve emekçi halkımızdan öğrenecektir. TİP'in yürüttüğü mücadeleyle öğrenecektir.

Köykent ve halk kesimi hayalleriyle köy ve kent kesimi emekçilerini avutmaya çalışan CHP'nin, Türkiye kapitalizmini Haziran seçimlerine zorlayan dar boğazlarla ilgili söylenecek hiçbir sözü yoktur. Bekleyen dertleri çözmek için CHP'nin yeni geniş uzmanlar kadrosunun çalışmalar yaptığı açıklanmıştır. Fakat CHP Genel Başkanı uzmanlar kadrosunun çalışmalarından yalnızca bir adil tedbir olarak hayvancılığın teşvik edilip geliştirilmesini göstermiştir. Başbakanlık yapmış ve başbakanlığa talip olan bir siyaset adamının, Türk parasının değerinin düşürülmesini, fiyatların daha da yükselmesini, işsizliğin artmasını önleyici tedbirler konuşuyken, hayvancılıktan söz etmesi gerçekten esef vericidir. Otlakların, meraların büyük toprak ağaları tarafından gaspedildiği ülkemizde, CHP'nin liste başlarına aldığı toprak ağalarının etkinlikleri kırılmadan, hayvancılığın geliştirilmesi bir hayaldir. Köklü ve ger-

çek bir toprak ve tarım reformu yapılmadan, hayvancılık geliştirilemez.

CHP'nin, «Sömürülenlerin değil, sömürenlerin kemerlerini sıkacağız» demesi de, dayanaksız, havada kalan bir sözdür. Sömürülenlerin kemerlerini sıkma mücadelesini biz TİP'liler sürdürüyoruz. TİP'in dışında hiçbir partinin bunu yapamayacağını ısrarla tekrarlıyoruz. Çünkü, yapılacak işle kullanılan alet arasında bir uyumluluk olmalıdır. Testere ile pasta, bıçak ile ağaç kesilemez.

Büyük toprak ağalarını, aşiret reislerini, sermayedarları, bunların komisyoncularını, 12 Mart döneminin sorumlusu generaleri, liste başlarına getiren bir parti, ne sömürülenlerin kemerlerini sıkabilir, ne de demokratik hak ve özgürlükleri genişletebilir. Sömürülenlerin kemerlerinin sıkılması, demokratik hak ve özgürlüklerin genişletilmesi görevlerini, ancak üyelerinin, yönetim kademelerinin adaylarını işçi ve emekçilerden oluştuğu TİP, işçi ve emekçilerin iktidarı başarabilir ve başaracaktır. TİP'in gelişen gücü ve bu gücün yaygınlaşan etkinliği bunun tek teminatıdır.

Kardeşlerim, AP ile CHP ekonomik sorunlara çözüm getirme konusunda susmakta birleştikleri gibi, seçim kampanyalarında daha başka benzerlikler de gösterdiler. Her iki parti de, saldırı ve cinayetler, anarşi ve terör konularını seçim kampanyalarının başlıca malzemesi yaptılar. CHP, «ya cinayetler ya ben», Demirel ve ortakları ise, «ya milliyetçiler ya komünistler» diyerek oyları kendilerinde toplamanın telaşı içinde oldular. Demirel kendisinin ve başını çektiği iktidarın sorumlusu olduğu komando ve ülkücü saldırılarını, cinayetlerini, «anarşi» diye niteleyip, kendi deyişiyle beynelmil komünizme yükleyerek, komünizm düşmanlığı ticaretini tek çıkar yol gördü. CHP de, önlemede aciz kaldığı saldırı ve cinayetlerin komünizm düşmanlığı ticaretinde kullanıldığını görünce, sosyalist düzeni ve sosyalist ülkeleri kötüleyerek, «komünizmi en iyi ben önlerim» diyerek, aynı ticaretten yararlanmaya baktı.

Demirel ve ortaklarının ve dayandıkları sermaye sınıfının milliyetçiliğin ülkeyi soktuğu durum ortada. Milyonlarca yurttaşımız işsizdir. Milyonlarcası gecekonduunun çamurunda yaşamaktadır. Milyonlarca köylü, geçimini çıkaracağı topraktan yoksundur. Elektriksiz, yolsuz, hatta susuz köylerde yaşamaktadır. Demirel ve ortaklarının milliyetçiliğinde yoksullar, topraksızlar, iflas eden esnaf ve zanaatkarlar, işsizler azalmamış, tersine artmıştır. Büyük sermaye sınıfı ise, zenginliğine zenginlik katmıştır. Demirel'in bü-

yük sermaye iktidarlarının milliyetçiliği dış politikada daha da sırtmaktadır. Amerika, NATO, Ortak Pazar'la ilişkilerin geldiği nokta meydandadır. Kıbrıs sorununa Amerika'nın, Batı Avrupa ülkelerinin kendi çıkarları doğrultusundaki müdahaleleri ve yaptıkları baskılar da meydandadır. İşçiler, emekçiler ve bunların partisi olan TİP, MC'nin ve büyük sermaye sınıfının milliyetçiliğini kökten reddeder.

İşçiler, emekçiler, sosyalistler gerçek yurtseverdirler. Bizlerin yabancı sermaye ile, şirketlerle çıkar ortaklığımız yoktur. Yurtdışına döviz kaçırıp açtırdığımız hesaplarımız yoktur. Bizim için yurt topraklarının bir karışı bile yabancı devletlere kiralanamaz. Bizim biricik amacımız, yabancı ve yerli sömürden kurtulmak, tam bağımsız, özgür ve eşit şartlar altında kardeşçe yaşamaktır. Tüm dünya ülkelerinin işçi sınıfları aynı özlemle, aynı hedefe doğru ortak mücadele vermektedirler. Dünya kapitalizmden sosyalizme geçiş sürecindedir ve Türkiye bu süreç içinde yer almaktadır.

Kardeşlerim, oy verme günü geldi. TİP henüz iktidara aday değil, ama TİP Meclise girdiğinde, iktidara gelecek parti veya partiler koalisyonu üzerinde, seçim öncesi halk kitlelerine ettikleri vaatleri tutmaları yönünde ağırlık koyacaktır. Bu partilerin büyük sermaye sınıflarının çıkarlarını kollayan politikalarını Meclis kürsüsünden sergileyecek, işçi, emekçi kitlelerinin hak, çıkar ve özgürlüklerinin cesur savunucusu, takipçisi olacaktır.

İşçi, emekçi kardeşlerim, vereceğin oyun boşa gitmesini istemiyorsan, oyunu TİP'ne ver. Ver ki, sesin Mecliste duyulsun. Ver ki, Mecliste işçilerin, emekçilerin denetimi, sosyalist denetim kurulsun. Sermaye partilerine meydanı boş bırakmamalısın.

03 SA 7723 (10)

ULB Halle

3/1

000 161 969

BASIN - YAYIN GENEL MÜDÜRLÜĞÜ

BAŞBAKANLIK BASIMEVİ · 1977

